

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματεσίου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐβίλη Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ. Ἀννίου. (Συνέχ.). — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλιεάνδρου Δουμαῦ. (Συνέχ.). — Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ, εἰσαγωγικὸν διήγημα, κατὰ τὸ γαλλικόν, ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἰταρχαῖς 6.
Ἐν τῷ ἑσωτερικῷ φρ. χροσά 10. Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΒΙΛΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφράσις Χαραλάμπους Ἀννίου

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ὀλίγον τι τεταραγμένος προσεπάθει νὰ δικαιολογηθῇ· ἀλλ' ὁ κόμης λίαν μεγαθύμος δὲν παρεῖχεν ἀκρόασιν εἰς τὰς δικαιολογίας του.

— Ὅχι, ἔλεγεν ὅταν ὁ φίλος μου μὲ προσβάλλῃ ἐγὼ τὸν συγχωρῶ καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην τῶν δικαιολογιῶν του. Εἶπέ μου μόνον ἂν ἔχῃς ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου.

— Βεβαίως· μοὶ εἶνε πολὺ ἀναγκαῖα.

Ἦσαν δάκρυα ἢ ἰδρῶς; (Σελ. 85).

— Καὶ δύνασαι νὰ μοὶ τὴν ζητήσῃς, χωρὶς νὰ διακινδυνεύσῃς.

— Θὰ προσπαθῆσω τοῦλάχιστον.

— Προσπάθησε λοιπόν.

— Ἴδου πῶς ἔχουσι τὰ πράγματα. Σοὶ εἶπα σήμερον ὅτι ἐπραξα πᾶν τὸ κατὰ δύναμιν διὰ ν' ἀνακαλύψω τὴν Ἄνναν Κάδερικ καὶ ὅτι δὲν τὸ κατόρθωσα.

— Ναι, μοὶ τὸ εἶπες.

— Φόσκε! εἶμαι χαμένος ἂν δὲν τὴν ἀνευρῶ!

— Ὡ τόσοσ σοβαρὰ λοιπόν εἶνε τὰ πράγματα.

Ἄσθενὴς ἀκτὶς φωτός, ἀφοῦ περιεφέροθη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς δει-

δουποιχίας. Ὁ κόμης εἶχε λάβει τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ δωματίου ἐν ᾧ εὕρισκοντο, διὰ νὰ παρατηρήσῃ κάλλιον τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου του.

— Ναι, εἶπεν καὶ τὸ ἰδικόν σου πρόσωπον μαρτυρεῖ ἐπίσης τὴν ἀλήθειαν. Τὸ πρᾶγμα εἶνε τῷ ὄντι σοβαρόν, ὅσον καὶ ἡ ὑπόθεσις τῶν χρημάτων.

— Ἀκόμη σοβαρώτερον, ὅπως εἶνε ἀληθές ὅτι μὲ βλέπεις, πολὺ σοβαρώτερον...

Ἡ ἀκτὶς τοῦ φωτός ἐξηφανίσθη καὶ ὁ διάλογος ἐξηκολούθησεν.

— Σοῦ ἔδειξα, ἐξηκολούθησεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, τὴν ἀπευθυνομένην πρὸς τὴν σύζυγόν μου ἐπιστολήν, ἣν ἡ Ἄννα Κάδε-

ρικ εἶχε κρύψει ὑπὸ τὴν ἄμμον. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ, Φόσκε, δὲν ἐμπεριέχει ἀσημαίντους ἀπειλάς. Ἡ Ἄννα Κάδερικ γινώσκει τὸ μυστικόν, οὐτινος ἐμάντευσε τὴν ὑπερξίν.

— Λάλει ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον ἐνώπιόν μου, Πέρσιβαλ, περὶ τοῦ μυστικοῦ καὶ τὸ ἔμαθε παρὰ σοῦ;

— Ὅχι, παρὰ τῆς μητρὸς τῆς.

— Πῶς! δύο γυναῖκες γινώσκουσι τὸ ἀπόκρυφόν σου!.. κακόν, πολὺ κακόν, φίλτατέ μου... Πρὶν προχωρήσωμεν, ἐπιτρέψόν μοι νὰ σοὶ ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν. Ὁ λόγος δι' ὃν καθειρξες τὴν νεάνιδα εἰς τὸ φρενοκομεῖον μοὶ φαίνεται τώρα ἀρκετὰ σαφές· δὲν δύναμαι ὅμως νὰ ἐννοήσω τὸν τρόπον δι' οὗ ἠδυνήθη νὰ δραπετευθῆ. Ὑπόθεσε ὅτι οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν φύλαξίν τῆς συγκατετέθησαν νὰ κάμουν «στραβὰ μάτια» οἰκειοθελῶς, τῇ παρακλήσει ἐχθροῦ σοῦ τινος, ὅστις ἀνελάμβανε καὶ ἠδύνατο ν' ἀκείψῃ αὐτοὺς διὰ τὴν τοιαύτην συγκατάθεσίν των;

— Ὅχι... ἦτο μεταξὺ τῶν κρατουμένων ἡ συμπεριφερομένη καλλίον καὶ οἱ ἠλίθιοι ἐκείνοι φύλακες τὴν ἐμπιστεύθησαν. . . . Εἶνε παράφρων εἰς βαθμὸν δικαιολογοῦντα τὴν καθειρξίν τῆς καὶ σώφρων ἐν ταυτῷ εἰς βαθμὸν τοσοῦτον, ὥστε δύναται νὰ μὲ καταστρέψῃ ἀνακτώσα τὴν ἐλευθερίαν τῆς. Ἐννοεῖς;

— Τὸ ἐννοῶ ἐξαίρετα. Καὶ τώρα, Πέρσιβαλ, ἄς μεταβῶμεν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ τέλος διὰ νὰ μάθω μὲ ποῖον ἔχω νὰ κάμω. Ποῦ ἔγκειται τώρα ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τῆς θέσεώς σου;

— Ἡ Ἄννα Κάδερικ ἐφάνη εἰς τὰ περίχωρα καὶ ἦλθεν εἰς ἄμεσον συνάφειαν μετὰ τῆς λαίδης Κλαῦδ. Ἴδου ὁ κίνδυνος εἶνε φανερός. Ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἐκείνη εἶχε κρύψει ὑπὸ τὴν ἄμμον, ποῖος δύναται νὰ μοὶ ἐγγυηθῆ, μολονότι τὸ ἀρνεῖται ἡ σύζυγός μου, ὅτι δὲν γινώσκει τὸ μυστικόν;

— Μίαν στιγμὴν, Πέρσιβαλ! ἐὰν ἡ κυρία Κλαῦδ ἐγένωσκε τὴν ὑπερξίν τοῦ μυστικοῦ, ὄφειλεν ἐπίσης νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὸ μυστικόν τοῦτο δύναται νὰ σὲ ἐνοχοποιήσῃ. Οὐσα δὲ σύζυγός σου ἔχει συμφέρον νὰ τὸ ἀποκρύψῃ.

— Νομίζεις; . . . Ἄς συζητήσωμεν ἐπὶ τούτου. Θὰ εἶχε τοιοῦτο συμφέρον ἐὰν ὁπωσδήποτε ἠσθάνετο ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνδιαφέρον. Ἄλλ' ἐγὼ δι' αὐτὴν εἶμαι μόνον ἐμπόδιον τοῦ ἔρωτός τῆς πρὸς ἄλλον ἄνδρα. Ἦτο ἐρωτευμένη πρὸς αὐτὸν πρὶν μὲ νυμφευθῆ, καὶ εἶνε ἀκόμη ἐρωτευμένη. Αὐτὸς εἶνε ἀπαίσιός τις ἀγύρτης, εἰς ἐλεεινὸς διδάσκαλος τῆς ἱερογραφίας καλούμενος Χαρτράϊτ.

— Καὶ σοῦ φαίνεται παράδοξον τοῦτο, ἀγαπητέ μου φίλε; Ὅλαι αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσιν ἄλλον. Τίς εἰς τὴν καρδίαν γυναικὸς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ καθέξῃ τὴν πρώτην θέσιν; Τὸ ἐπ' ἐμοὶ οὐδέποτε συνήνησα ἄνθρωπον ἔχοντα τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τὸν δεύτερον ἐνίοτε, τὸν τρίτον, τὸν τέταρτον, τὸν πέμπτον συχνότατα. Τὸν πρῶτον ἀριθμὸν οὐδέποτε!.. Θὰ ὑπάρχη

καὶ αὐτὸς βέβαια, ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ δὲν τὸν συνήνησα.

— Στάσου μίαν στιγμὴν! δὲν σοὶ εἶπα ἀκόμη ὅλα. Τίς νομίζεις ὅτι συνέδραμε τὴν Ἄνναν Κάδερικ νὰ διαφύγῃ τοὺς καταδιώξαντας αὐτὴν ὑπαλλήλους τοῦ φρενοκομεῖου; Αὐτὸς ὁ Χαρτράϊτ. Καὶ τίς τὴν ἐπανέδρεν ἐν Κώμπερλανδ; Παλιν ὁ Χαρτράϊτ! Καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν φοράν συνωμίλησε μετ' αὐτῆς ἰδιαιτέρως καὶ κατὰ μόνας. Στάσου, μὴ μὲ διακόπτῃς!.. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς εἶνε ἐραστής καὶ αὐτῆς, ὅπως εἶνε ἐραστής καὶ τῆς συζύγου μου. Εἶνε καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐνήμερος εἰς τὸ μυστικόν μου καὶ ἂν κατορθώσῃ νὰ συναντηθῶσιν, ἀμφότεροι ἔχουσι συμφέρον νὰ διαδώσωσιν ὅσα γνωρίζουσι πρὸς βλάβην μου.

— Σιγά, Πέρσιβαλ! μὴ παραφέρεσκα!.. Δὲν λογαριάζεις λοιπὸν καθόλου τὰς ἀρετὰς τῆς κυρίας Κλαῦδ;

— Ὁχι! δὲν μὲ ἀφίνεις μὲ τὰς ἀρετὰς τῆς!.. Εἰς τίποτε ἄλλο δὲν πιστεύω ἐγὼ εἰμὴ εἰς τὰ χρήματά τῆς!.. Δὲν βλέπεις εἰς τί σημεῖον εὐρίσκονται τὰ πράγματα. Ἄν ἀπομείνῃ μόνη, δὲν φοβοῦμαι πολὺ· ἀλλ' ἂν αὐτὴ καὶ ὁ φαυλόβιος ἐκείνος...

— Ναί, ναί!.. ἐννοῶ. Καὶ ποῦ εἶνε τώρα ὁ κύριος Χαρτράϊτ;

— Εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Καὶ ἂν θέλῃ νὰ ἔχῃ σῶον τὸ τομάρι του τὸν συμβουλεύω νὰ μὴ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶνε εἰς τὸ ἐξωτερικόν;

— Βεβαιότατος. Ἐβαλα νὰ τὸν κατασκοπεύσω, ἀφότου ἀνεχώρησεν ἐκ Κώμπερλανδ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐπεβιβάσθη. . . Ὡ! ἔσο βέβαιος, ὅτι ἔλαβα καλὰ τὰς προφυλάξεις μου!.. Ἡ Ἄννα Κάδερικ κατῶκει εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἐνοικιαστῶν ἐνὸς κτημάτος, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λίμμεριτζ. Ἐπορεύθη ἐγὼ αὐτοπροσώπως ἐκεῖ, ὅτε μοῦ διέφυγε, καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐγνώριζον τίποτε. Συνέταξα ὁ ἴδιος ἀντὶ τῆς μητρὸς τῆς τὴν ἐπιστολήν, ἣν ὄφειλε νὰ γράψῃ ἡ ἴδια πρὸς τὴν δεσποινίδα Χιλκομβ, ὅπως μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ πάσης ὑπονοίας περὶ κακῆς προθέσεως, ὡς πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ ἔσχον εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς Ἄννης Κάδερικ. Ἐξώδευτα καὶ ἐγὼ, δὲν εἰζέυρω πῶσα, διὰ νὰ κατορθώσω νὰ τὴν ἀνεύρω, καὶ μῶλα ταῦτα, ἰδοὺ ὅτι αὐτὴ τολμᾷ νὰ ἐμφανίζηται εἰς αὐτὰ τὰ περίχωρα, ἰδοὺ ὅτι ἐντὸς αὐτῶν τῶν κτημάτων μου ἐμπαίζει τὴν καταδιώξίν μου!

Καὶ ποῖος, εἰξεύρει ποίους εἶδε καὶ μὲ ποίους ἤμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ; Ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος κατασκοπος ἔμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, καὶ αὐριον ἴσως τίς οἶδεν; . . . θὰ τὴν μεταχειρισθῆ διὰ νὰ . . .

— Στάσου, Πέρσιβαλ! μὴ φοβοῦ! Ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη εὐρίσκειται εἰς τὰ περίχωρα, σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ τὴν συλλάβωμεν πρὸ τοῦ Χαρτράϊτ καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὸς ἐπιστρέψῃ. Τώρα βλέπω, ναί, ναί, βλέπω πολὺ καλὰ πῶς ἔχει ἡ ὑπόθεσις. Τὸ κυριώτερον σημεῖον εἶνε ἡ ἀνεύρεσις τῆς Ἄννης Κάδε-

ρικ· περὶ ὅλων τῶν λοιπῶν ἔσο ἥσυχος. Ἡ σύζυγός σου εἶν' ἐδῶ καὶ αὐτὴ ἐπίσης εἰς τὴν διαθεσίν σου· ὁ κύριος Χαρτράϊτ εἶνε εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Μόνον λοιπὸν περὶ τῆς ἐν λόγῳ παράφρονος θάσχοληθῶμεν, ἥτις εἶνε ἀνεύρετος. Ἠρχίσες σὺ τὰς ἐρεῦνας;

— Ναί· μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς τῆς· ἐξήτασα εἰς ὅλον τὸ χωρίον . . . ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ.

— Ἐχεις ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν μητέρα τῆς;

— Ναί.

— Ἐν τούτοις αὐτὴ ἀπεκάλυψε μίαν φοράν τὸ μυστικόν σου.

— Ναί· ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ πράξῃ πλέον.

— Καὶ διατί ὄχι; Μήπως ἔχει ἴσον καὶ αὐτὴ ἐνδιαφέρον νὰ σιωπᾷ;

— Ναί· ἔχει μέγιστον ἐνδιαφέρον.

— Χαίρω πολὺ, Πέρσιβαλ, διότι ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα. Μὴ ἀποθαρρύνηται, φίλε μου. Αἱ ὑποθέσεις μας, καθὼς ἔλεγον, μοῦ ἀφίνουσι καὶ μερικὰς στιγμὰς διαθεσίμους καὶ δύναμαι ἀπὸ τῆς αὐριον νάσχοληθῶ περὶ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς Ἄννης Κάδερικ μὲ περισσοτέρην ἀπὸ σὲ ἐπιτυχίαν. . . . Πρὶν ὑπάγωμεν νὰ κατακληθῶμεν θὰ σοὶ ἀποτείνω ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν.

— Ποῖαν;

— Ἴδου: Ὅτε μετέβην εἰς τὴν ἀποβάθραν παρὰ τὴν λίμνην νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρίαν Κλαῦδ, ὅτι ἡ μικρὰ περὶ τὴν ὑπογραφὴν δυσκολία προσωρινῶς ἀπεσοβήθη, ἐφθασα κατὰ τύχην ἐν καιρῷ, ὅπως ἴδω ξένην τινα, ἥτις ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῆς συζύγου σου μετὰ βαδίσματος λίαν ὑπόπτου. Δὲν ἤμην ὅμως ἀρκετὰ πλησίον τῆς, ὥστε νὰ διακρίνω καλῶς τὴν μορφήν τῆς. Ἐν τούτοις εἶνε ἀνάγκη νὰ δύναμαι νάναγνωρίσω, ἂν τύχῃ περίστασις, τὴν ἀόρατον ἐκείνην νέαν. . . . Περιγράψέ μου τὴν ὀλίγον, σὲ παρακαλῶ.

— Νὰ τὴν περιγράψω; . . . Ἴδου μὲ δύο λέξεις ἡ περιγραφή τῆς. Φαντάσου τὴν σύζυγόν μου ἀναρρώσασαν μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν. . .

Ἡ ἔδρα ἐτριξεν ἐκ νέου. Ὁ κόμης ἀνηγέρθη ἐκ νέου καὶ τὴν φοράν ταύτην μάλιστα μετ' ὀρμῆς, μετ' ἐκπλήξεως.

— Πῶς! ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς λίαν συγκεκλινημένης.

— Ναί, ἀπήνησεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ. Φαντάσου τὴν σύζυγόν μου μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν ὀλίγον ἐν ἀταξίᾳ, καὶ ἔχεις τὴν εἰκόνα τῆς Ἄννης Κάδερικ.

— Ὑπάρχει λοιπὸν μεταξὺ τῶν δύο δεσμὸς συγγενικός;

— Κανείς.

— Καὶ ὁμοιάζουν εἰς τὸσον βαθμὸν.

— Εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. . . Τί ἔχεις καὶ γελάς;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην οὐδεμία ἐδόθη ἀπάντησις· καὶ δὲν ἤκουσα κανένα θόρυβον. Ὁ κόμης, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐγέλα χασκῶν, χωρὶς νὰ προξενῆ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων τί ἔχεις καὶ γελάς; ἐπανελάβην ὁ σὶρ Πέρσιβαλ.

— Αἰ, φίλε μου, ἴσως διότι πλάττω πεπλανημένας εἰκασίας. Συγχώρησε κάπως τὴν ἰταλικὴν εὐθυμίαν μου. Ὠραϊά, Ὠραϊά, ἐξείρετα! Ἔχω ἀρκετὰ διδόμενα τώρα, διὰ νὰναγκνωρίσω τὴν Ἄνναν Κάδερικ, ὅταν τὴν ἰδῶ. Καί φθάνει δι' ἀπόψε. Ἡσύχασε, Πέροισβαλ' κοιμήσου ἡσυχος, υἱέ μου, τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου καὶ θὰ ἰδῆς τί θὰ πράξω ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ, μολὶς ἡ ἡμέρα μὰς δωρήσῃ τὸ εὐεργετικὸν φῶς της. Ἔχω ἤδη μέσα εἰς αὐτὸ τὸ χονδρὸ κεφάλι ὁποῦ βλέπεις σωρεῖαν σχεδίων. Θὰ πληρώσῃς τὰ συναλλάγματά σου καὶ θὰ νύει τὴν Ἄνναν Κάδερικ σου δίδω λόγον τιμῆς ἱερὸν πάντοτε δι' ἐμέ. Καί τώρα εἶπέ μου: Εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι πράγματι φίλος ἀξίος νὰ κατέχω μικρὰν πολυτίμον θέσιν ἐν τῇ εὐγενεί σου καρδίᾳ; Δὲν ἀξίζω τὰς χρηματικὰς ἐκείνας ἐπιχορηγήσεις, ἀστίνες πρὸ ὀλίγου μοι ὑπεθυμίσες τόσον ἀβροφρώνως; Ὁ, τι δὴποτε καὶ ἂν συμβῆ, μὴ παραγνωρίσῃς τὰ αἰσθηματά μου, Πέροισβαλ' ἀναγνώρισέ τα, Πέροισβαλ, καὶ προσπάθησε νὰ τὰ μιμηθῆς. Σὲ συγχωρῶ καὶ σοὶ τεινῶ ἐκ νέου τὴν χεῖρα... Καλὴν νύκτα!

Δὲν ἐλέγητο ἄλλο ἤκουσα τὸν κόμητα κλειόντα τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης καὶ τὸν σὶρ Πέροισβαλ' πρὸς αὐτὸν τοὺς μοχλοὺς εἰς τὰ παραθύρα. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ἐξηκολούθει νὰ βρέχη ῥαγδαίως Ἐνεκ τῆς στενοχώρου θέσεώς μου τὰ μέλη μου ἦσαν νευρακωμένα, τὸ δὲ σῶμα ἦτο βεβερεγμένον μέχρι μυελῶ ὀστέων. Ὅτε διὰ πρώτην φοράν ἐπεχείρησα ν' ἀνεγερθῶ, ἢ προσπάθειά μου μοι ἀπέβη τόσον ὀδυνηρά, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ μείνω ἀκίνητος. Ἐν τούτοις ἐπεχείρησα καὶ δευτέρην προσπάθειαν καὶ τὴν φοράν ταύτην κατώρθωσα νὰ ἐγερθῶ ἐπὶ τῶν γονάτων εἰς τὴν κάθυρον ἐκείνην στέγαν.

Ὅτε ἐσύρθην πρὸς τὸν τοῖχον καὶ στηριζομένη ἐπ' αὐτοῦ ἀνηγειρόμενη, εἶδα δι' ἐνὸς βλέμματος, ὅπερ ἔροισα ὀπισθέν μου, ἀπαστράπτοντα αἴφνης ἐκ φωτός τὸν θαλαμὸν τοῦ κομμωτηρίου τοῦ κόμητος. Τὸ παρ' ὀλίγον νὰ καταπέσῃ ἐξ ὀλοκλήρου θάρος μου ἀνεπερώθη διὰ μίαν, καὶ ἠδυνήθην νὰ προσηλώσω τὸ βλέμμα ἀτενῶς ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἐνῶ διηρχόμην βῆμα πρὸς βῆμα παρὰ τὸν τοῖχον.

Τὸ ὡρολόγιον ἐσήμαινε μίαν ὥραν καὶ τέταρτον, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέθετον τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ γείσου τοῦ παραθύρου μου. Οὐδὲν εἶδα ἢ ἤκουσα, δυνάμενον νὰ μοι ἐμπνεύσῃ τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι παρετήρησέ τις τὴν ἀποχώρησίν μου.

I

20 Ἰουτίου, ὥρα ὀγδὴ τῆς πρωίας. Ὁ ἥλιος ἀστράπτει εἰς οὐρανὸν διαφανῆ. Δὲν ἐπλησίασα κἀν εἰς τὴν κλίνην δὲν ἐκλείσασα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τοὺς ἀγρύπνους καὶ κατ' ἐπιπονημένους ὀφθαλμούς μου. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου παραθύρου, ἀφ' οὗ ἐξηρέυνων χθὲς τὰ σκότη τῆς νυκτός, πα-

ρατηρῶ καὶ νῦν τὴν λάμπουσιν γαλήνην τῆς ἡμέρας.

Ἀριθμῶ κατὰ τὰ ἰδιαίτερά μου συναισθήματα τὰς ὥρας, αἵτινες παρήλθον, ἀφ' οὗ ἀνεῦρον καταφύγιον ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ καὶ μοι φαίνεται ἐκίστη ὥρα μακρὰ ὡς ἐβδομάς.

Ὀλίγος καιρὸς παρήλθε — καὶ ὅμως τὸ διάστημα αὐτὸ μοι φαίνεται μακρότατον — ἀφ' οὗ κατῆλθον καὶ ἐπάτησα εἰς τὸ πάτωμα ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ σκότους διάβροχος μέχρις ὀστέων, μὲ τὰ μέλη πεπηγότα, τρέμουσα ἐκ τοῦ ψύχους, πλάσμα ταλαίπωρον καὶ ἀνίσχυρον ἀνευ μέσων, παράλυτον ἐκ τοῦ τρόμου. Μόλις ἐνθυμοῦμαι πῶς κατώρθωσα ν' ἀνεγερθῶ, μόλις ἐνθυμοῦμαι πῶς ἠδυνήθην ν' ἀνεῦρω ψηλαφητῆ τὸν δρόμον πρὸς τὸν κοιτῶνά μου, πότε ἀνήψα πάλιν τὸ φῶς καὶ ἀνεζήτησα — μὴ γινώσκουσα κατ' ἀρχὰς κατὰ παραδοξὸν φαινόμενον ποῦ νὰ τὰ εὔρω — τὰ ἄβροχα ἐνδύματά μου διὰ νὰ τὰ φορέσω καὶ θερμανθῶ. Γινώσκω ὅτι ἔκαμα ὅλα ταῦτα πότε ὅμως τὰ ἔκαμα δὲν ἔχω ἀκριβῆ συνειδήσιν.

Πῶς νὰ ἐνθυμηθῶ, πότε ἐπαύσαν αἱ πνευματικαὶ φοικιάσεις, αἱ ἐπώδυναι συνολκαὶ καὶ πότε τὸ αἷμα θερμὸν καὶ πάλιν καταστὰν ἤρχισε νὰ κυκλοφορῇ εἰς τὰς φλέβας μου;

Ἐγένετο τοῦτο πιθανῶς πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ἦκούετο τὸ ὡρολόγιον ἤχου τὴν τρίτην ὥραν. Ἐνθυμοῦμαι τὴν στιγμὴν ταύτην, χάρις εἰς τὸν αἰφνιδίον φωτισμὸν τοῦ πνεύματός μου, χάρις εἰς τὴν εὐκρίνειαν τοῦ λογικοῦ μου, εἰς τὴν πυρετώδη ἐξάψιν ὅλων τῶν διανοητικῶν μου δυνάμεων. Ἐνθυμοῦμαι τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ συγκατήσω ἐμαυτὴν, ν' ἀναμείνω μεθ' ὑπομονῆς ὥραν πρὸς ὥραν ἕως ὅτου νὰ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία ν' ἀπελευθερώσω τὴν ἀδελφὴν μου ἀπὸ τῆς φρικτῆς ταύτης κατοικίας, χωρὶς νὰ διατρέξω τὸν κίνδυνον ποῦ νὰνακαλυφθῶ ἀμέσως καὶ νὰ καταδικασθῶ. Ἐνθυμοῦμαι τὴν πεποίθησιν, τὴν εὐκρινῶς ἐντυπωθεῖσαν εἰς τὸν νοῦν μου, ὅτι οἱ λόγοι, οἱ ἀνταλλαγέντες μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν, θὰ μὰς ἐχρησίμευον ὄχι μόνον πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἐκ τοῦ πύργου, ἀλλὰ καὶ νὰ μὰς προστατεύσωσι κατόπιν καὶ νὰ μὰς ὀπλίσωσιν ἐν ἀνάγκῃ κατ' αὐτῶν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἠσθάνθην αἴφνης ἐνδύμυχον παρόρμησιν νὰ γράψω ἀμέσως τοὺς λόγους ἐκείνους ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀκριβῶς ὅπως ἐρέθησαν, ἐνόσω εἶχεν ἀκόμη καιρὸν καὶ ἡ μνήμη μου πιστῶς τὰς διετήρει. Πάντα ταῦτα ἐνθυμοῦμαι καλλίστα. Εἰς τὴν κεφαλὴν μου δὲν ἐπῆλθεν ἀκόμη σύγχυσις, ἀταξία. Ἐνθυμοῦμαι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου μὲ τὴν γραφίδα μου, μὲ τὸ μελανοδοχεῖόν μου, μὲ τὸν χάρτην πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐκάθησα παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον διὰ νὰ δροσίσω ὀλίγον τὴν φλέγουσαν κεφαλὴν μου, τὴν ἀδιάκοπον ἐργασίαν μου, τὴν σελίδα ἣν ἐκάλυπτον διὰ τῆς γραφῆς μου μετὰ ταχύτητος ὀλονὲν αὐξούσης, αἰσθανομένη κατὰ πᾶσαν

στιγμὴν ἐπιτεινομένην τὴν θερμότητα, καὶ ἐμαυτὴν ἀδυνατοῦσαν πλέον νὰ κοιμηθῶ κατὰ τὸ ἐπίλοιπον φοβερὸν διαλείμμα, ὅπερ ἔμελλε νὰ παρέλθῃ μέχρις ὅτου ἤθελον ἀρυπνισθῆ οἱ ἐν τῷ πύργῳ ἐνοικοῦντες. Πῶς τὰ ἐνθυμοῦμαι πάντα ταῦτα ἐπακριβῶς, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅτε ἔγραψον ὑπὸ τὴν λάμπην ἐνός κηρίου, μέχρι τῆς παρουσίας σελίδος, ἣν ἔγραψα ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου!

Διατὶ εὐρίσκομαι ἀκόμη κλημένη ἐδῶ; διατὶ ἐπιμένω νὰ κουράζω τοὺς φλογισμένους ὀφθαλμούς μου καὶ τὴν πυρῆσουσαν κεφαλὴν μου ἐξακολουθοῦσα νὰ γράφω; διατὶ δὲν πηγαίνω νὰ κατακλιθῶ καὶ ν' ἀναπαυθῶ, ὅπως πράυνω διὰ τοῦ ὕπνου τὸν καταβιβρώσκοντά με πυρετόν;

Δὲν τολμῶ. Αἰσθημὰ τι φόβου ἐπικρατοῦν ὅλων τῶν λοιπῶν αἰσθημάτων μ' ἐκυριεύουσιν. Φοβοῦμαι τοὺς παλμούς μου, τοὺς ἀορίστους καὶ ὑποκόφους πόρους, οὓς αἰσθάνομαι κυκλοφοροῦντας εἰς τὸ σῶμα μου. Ἐὰν ὑπάγω τώρα νὰ κατακλιθῶ, τίς οἶδε ἂν θὰ ἔχω τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐξεγερθῶ πλέον;

Ἦρα ἐνάτη. Ἡ ἐνάτη ἀρὰ γε σημαίνει ἢ ἡ ὀγδόη; Ἡ ἐνάτη βεβαίως. Καὶ ὅμως ἰδοὺ ἐγὼ ἀκόμη εὐρίσκομένη ἐνταῦθα, φρικτῶσα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μὲ ὄλην τὴν περίξ μου χλιαρὰν θερμὴν θερμοκρασίαν. Μήπως ἐκοιμώμην;... Τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἰσεύρω πλέον τί κάμω. Ὡ Θεέ μου!.. μὴ πρόκειται ν' ἀσθενήσω;

Ν' ἀσθενήσω εἰς παρομοίαν στιγμὴν!...

Ὡ! ἡ κεφαλὴ μου! Φοβοῦμαι πολὺ διὰ τὴν κεφαλὴν μου... Δύναμαι νὰ γράψω ἀκόμη, ἀλλὰ τὸ βλέμμα μου διακρίνει ἀμυδρῶς καὶ συγκεχυμένως τὰς γραμμάς. Ἐν τούτοις διακρίνω τὴν λέξιν Λαύρα; δύναμαι νὰ γράψω τὴν λέξιν Λαύρα καὶ νὰ ἐννοήσω τί γράφω... Ὄκτώ εἶνε ἡ ἐννεά;... Τί ὥρα ἐκτύπησεν;

Αἰσθάνομαι ψύχος, ψύχος!... Ὡ, ἡ βροχὴ ἐκείνη τῆς παρελθούσης νυκτός! Καὶ τὰ κτυπήματα τοῦ ὡρολογίου, ἅτινα δὲν ἠδυνήθην ν' ἀριθμήσω, ἀντηχοῦσιν ἀκόμη ἐντὸς τῆς κεφαλῆς μου.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ παράγραφος τοῦ Ἡμερολογίου δὲν εἶνε πλέον εὐανάγνωστος¹. Αἱ ἐπόμεναι δύο ἢ τρεῖς γραμμαὶ ἀποτελοῦνται ἐκ λέξεων κεκολοβωμένων ἀναμειγμένων μετὰ κηλίδων μελάνης καὶ σημείων διαφόρων τῆς γραφίδος, ἀνευ τινὸς τάξεως. Τὰ τελευταῖα ἐπὶ τοῦ χάρτου χαραχθέντα σημεῖα ἔχουσιν ἀορίστον τινα ὁμοιότητα μετὰ τὰ δύο πρῶτα γράμματα τοῦ ὀνόματος τῆς κυρίας Κλαῦδ, δηλαδή μετὰ τὸ Λ καὶ τὸ Α.

Εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα τοῦ Ἡμερολογίου φαίνεται ἐτέρω παράγραφος γεγραμμένη ὑπὸ χειρὸς ἀνδρικής, διὰ χονδρῶν χαρακτήρων κεχαραγμένων, μετ' εὐκολίας καὶ ἀκρας κανονικότητος. Φέρει χρονολογίαν 21 Ἰουνίου, ἰδοὺ δὲ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς.

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 63.

»Υστερόγραφον ενός ειλικρινούς φίλου.

»Η ασθένεια τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν δεσποινίδος Χάλκουβ μοι ἐγένετο ἀφορμὴ διανοητικῆς εὐχαριστήσεως, ἣν ποσῶς δὲν ἀνέμενον.

»Ἐνωθὶ τὴν εὐχαρίστησιν ἦν ἠσθάνθη ἀναγινώσκων τὸ λίαν ἐνδιαφέρον Ἡμερολόγιον τοῦτο, οὐτινος μόλις τώρα ἀπεπεράτωσα τὴν ἀνάγνωσιν.

«Περιέχει πλείονας τῶν ἑκατὸν σελίδων. Θέτων τὴν χεῖραν ἐπὶ τῆς καρδίας μου ὁμολογῶ ὅτι ἐκάστης αὐτῶν ἡ ἀνάγνωσις με κατηύχαριστησε καὶ με ἐπέπλησε χάρις.

«Δι' ἄνθρωπον πεπρωτισμένον ὑπὸ αἰσθημάτων, οἷα τὰ ἰδικά μου, εἶνε μεγίστη εὐχαρίστησις τὸ νὰ δύναται νὰ ἐκφέρει τοιαύτην μαρτυρίαν.

»Γυνὴ ἀξιθαύμαστος!

»Υπαινίσσεται τὴν δεσποινίδα Χάλκουβ.

»Τεραστία προσπάθεια!

»Ἐνωθὶ τὸ Ἡμερολόγιον.

»Ναί, αἱ σελίδες αὐταὶ εἶνε ἐξαισίαι! ἡ εὐθυκρισία ἦν μαρτυροῦσι, τὸ σπάνιον θάρρος, ἡ ὄντως ἑκτακτὸς ἰσχύς τῆς μνήμης, ἡ ὀξυδερκής καὶ λεπτοτάτη παρατήρησις τῶν χαρακτήρων, ἡ χάρις καὶ ἡ καλλιπέπεια τοῦ ὕφους, αἱ χαρίεσαι ἐκδηλώσεις τῆς γυναικείας εὐαισθησίας, ταῦτα πάντα ἔκαμον νὰ γεννηθῇ ἐν ἐμοὶ πρὸς τὸ εὐγενὲς καὶ μεγαλόφρον αὐτὸ πλάσμα, πρὸς τὴν ἐξαισίαν αὐτὴν Μαριάνναν, ἀρρητον αἶσθημα αὐξήσαντος θαυμασμοῦ. Ἡ περιγραφή τοῦ χαρακτήρος μου φαίνεται ἔργον χειρὸς δεξιῶν καλλιτέχνου. Ἀνομολογῶ ἐκ καρδίας τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ζωγραφίας.

»Βλέπων ἑμαυτὸν ζωγραφούμενον διὰ τόσων ἰσχυρῶν, τόσων πλουσιῶν καὶ τόσων ἀφθόνων χρωμάτων, κατανοῶ τὴν ζωηρότητα τῆς ἐντυπώσεως ἣν παρήγαγον. Σφόδρα λυποῦμαι καὶ πάλιν διὰ τὴν σκληρὰν ἀνάγκην, ἣτις καθιστᾷ τὰ συμφέροντά μας ἀντίθετα καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ παλαιώσωμεν κατ' ἀλλήλων. Ἐὰν αἱ περιστάσεις ἦσαν εὐτυχέστεραι, πῶς θὰ ἐπόθουν νὰ φανῶ ἀξίος τῆς δεσποινίδος Χάλκουβ! Πόσον ἡ δεσποινὶς Χάλκουβ θὰ ἦτο ἀξία ἐμοῦ! Τὰ κυριεύοντα τὴν καρδίαν μου αἰσθήματα μοι ἐγγυῶνται ὅτι αἱ γραμμὰι αὐταὶ ἄς ἐχάραξα ἐκπραξοῦσι μεγάλην ἀλήθειαν.

»Τὰ αἰσθήματα, ἅτινα προανέφερα, με ἀνυφοῦσιν ὑπεράνω πάσης ἀτομικῆς σκέψεως καὶ ἐκτιμήσεως. Ἐν πάσῃ ειλικρινείᾳ καὶ ἀπροσωποληψίᾳ ἀναγινώσκω ὡς εὐφρέστατον τὸ σπράττηγμα, δι' οὗ ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἡ ἀπαράμιλλος, ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ τὴν μετὰ τοῦ σὶρ Πέρισιβαλ συνδιάλεξιν μου. Ἐπίσης δὲ μαρτυρῶ περὶ τῆς θαυμαστῆς ἀκριβείας μεθ' ἧς ἀπέδωκε τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ὁλόκληρον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

»Τὰ αὐτὰ ἐπίσης αἰσθήματα με προεκίνησαν νὰ προσφέρω εἰς τὸν θεραπεύοντα αὐτὴν ἰατρὸν ὄντα δυστυχῶς κάπως ἀμβλύνουν τὴν συνδρομὴν τῶν εὐρειῶν γνώσεών μου ἐπὶ τῆς χημείας καὶ τῆς πείρας ἣν κατέχω ὡς πρὸς τὰ μέσα, ἅτινα ἡ ἰα-

τρική καὶ ὁ μαγνητισμὸς διαθέτει ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος. Μέχρι τοῦδε ὅμως αὐτὸς ἠρνήθη νὰ χρησιμοποιοῦσῃ τὴν προσφορὰν μου. Ὁ ἄθλιος!

»Τέλος αὐτὰ ταῦτα τὰ αἰσθήματα μοι ὑπαγορεύουσι τὰς ὀλίγας γραμμὰς, ἃς χαράσσω ἐνταῦθα. Κλείω τὸ βιβλίον. Φυσικὸν ὀρμέφυτον τῆς ἀκατανικήτου ἐν ἐμοὶ ἀβροφροσύνης με παρακινεῖ νὰ τὸ ἀποθέσω—διὰ χειρὸς τῆς συζύγου μου—ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως ἐν τῇ τραπέζῃ, ὅπου κατέλιπεν αὐτὸ ἡ ἰδιοκτητὴς του. Τὰ γεγονότα με παρασύρουσιν. Αἱ περιστάσεις με ἐξωθοῦσιν εἰς σοβαρωτέρας περιπλοκάς. Εὐρεῖται ἀπόψεις ἐπιτυχίας ἐξελίσσονται ἐνώπιόν μου καὶ ἐπιτελῶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ πεπρωμένου μου μετ' ἀταραξίας ἐκφοβιζούσης καὶ ἐμὲ τὸν ἴδιον. Ἄλλο τι δὲν μοι ἀπομένει εἰμὴ ἡ μαρτυρία τοῦ θαυμασμοῦ μου, ἣν καταθέτω ὁμοῦ μετὰ τὰς συμπαιθείας μου εἰς τοὺς πόδας τῆς δεσποινίδος Χάλκουβ.

»Ἐκ καρδίας ἀναπέμπω μυριάς εὐχὰς ὑπὲρ τῆς πλήρους αὐτῆς ἀναρρώσεως.

»Συμμερίζομαι τὴν λύπην ἣν προῦξένησεν εἰς αὐτὴν ἡ ἀναπόφευκτος καταστροφή ὅλων τῶν σχεδίων, ἅτινα κατέστρωσε πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀδελφῆς τῆς. Τὴν ἰκετεύω ταυτοχρόνως νὰ πιστεῦσῃ ὅτι αἱ πληροφορίες ἃς ἠρύσθη ἐκ τοῦ Ἡμερολόγιου τῆς δὲν θὰ μοι χρησιμεύσωσι ποσῶς εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν σχεδίων τῆς. Ἴσχυσαν μόνον νὰ με πείσωσι νὰ ἐμμεῖνῶ εἰς σύστημα ἐνεργείας, ὅπερ καὶ πρότερον εἶχα ἀποφασίσει. Εἰς τὰς σελίδας τοῦ ῥηθέντος βιβλίου ὀφείλω μόνον τὴν ἐξέγερσιν τῶν λεπτοτάτων δυνάμεων τοῦ εὐαισθητοῦ ὀργανισμοῦ μου τοῦτο μόνον ὀφείλω εἰς αὐτὰς καὶ οὐδὲν πλέον.

»Δι' ἄτομον πεπρωτισμένον ὑπ' ὅπως παρομοίας εὐαισθησίας ἡ διαβεβηώσις αὐτῆ ἐξηγεῖ καὶ δικαιολογεῖ τὰ πάντα. Ἡ δεσποινὶς Χάλκουβ εἶνε πεπρωτισμένη ὑπὸ παρομοίας εὐαισθησίας.

»Με τὴν ἐγκάρδιον ταύτην πεποιθήσιν, χαράσσω ἐνταῦθα τὴν ὑπογραφὴν μου.

»ΦΟΣΚΟΣ».

Τὴν συνέχειαν τῆς διηγήσεως ἀναλαμβάνει ὁ κύριος Φρειδερίκος Φαίρλη.

Ἐ. Λίμπεριτς - Χίουζ.

Ἡ μεγάλη δυστυχία τῆς ζωῆς μου εἶνε ὅτι οὐδεὶς θέλει νὰ μ' ἀφήσῃ ἡσυχον. Διὰ τὴν ἐρωτῶ ἕκαστον, διὰ τί λοιπὸν με ταράττετε; Οὐδεὶς ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐρωτησίαν ταύτην καὶ οὐδεὶς με ἀφίνει ἡσυχον. Συγγενεῖς, φίλοι, ξένοι, ὅλοι φαίνονται συνεννοημένοι διὰ νὰ με στενοχωρῶσι. Καὶ ἐν τούτοις τί ἔκαμα; Ἐρωτῶ ἑμαυτὸν, ἐρωτῶ τὸν Λουδοβίκον, τὸν ὑπρέτην μου, πεντηκοντάκις τοὐλάχιστον τῆς ἡμέρας. Ἄς ἴδωμεν τί ἔκαμα; ἄς ἴδωμεν. Οὔτε αὐτός, οὔτε ἐγὼ δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμέν τι. Παραδοξότατον!

Ἡ τελευταία ἀνία, τὴν ὁποίαν μοι ἐφιλοδώρησαν, εἶνε ἡ πρόσκλησις νὰ γράψω τὴν διήγησιν ταύτην. Ἄλλὰ δύναται τις νὰ γράψῃ διήγησιν, ὅταν ἔχη τὰ νεύρα

τοῦ ὡς ἐγώ; Ὅταν προβάλλω τὴν τόσον λογικὴν ταύτην ἔνστασιν, μοι λέγουσιν ὅτι σπουδαιότατά τινα συμβάντα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀνεψιάν μου, ἐπῆλθον διὰ προσωπικῆς μου συμμετοχῆς καὶ ὅτι δι' αὐτὸν τὸν λόγον εἶμαι εἰς καλλιτέραν θέσιν παντὸς ἄλλου νὰ τὰ διηγηθῶ ἀκριβῶς. Με ἀπειλοῦσιν, ἐὰν ἠρνούμην νὰ πράξω ὅ,τι μοι ἐπιβάλλουν, διὰ τῶν συνεπειῶν, τὰς ὁποίας οὔτε νὰναλογηθῶ δύναμαι, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ ἑμαυτὸν καταβεβλημένον. Τῇ ἀληθείᾳ, εἶνε ἀνωφελὲς νὰ με ἀπειλῶσι τοιοιούτῳ. Ὅπως εἶμαι τώρα ἀφωπλισμένος, ἕνεκα τῆς σωματικῆς ἀδυναμίας μου καὶ τῶν οἰκογενειακῶν μου ταραχῶν, οὐδεμίαν δύναμαι νὰντιτάξω ἀντίστασιν. Ἐὰν ἐπιμένητε ἐπὶ τοσοῦτον ἀνίστοις ὅροις, ὀφείλω ἀμέσως νὰ ὑποχωρήσω. Θὰ προσπαθῆσω λοιπὸν, νὰ ἐνθυμηθῶ ὅ,τι δύναμαι καὶ νὰ ἐκθέσω τὰς ἀκαμνήσεις μου—διαμαρτυρούμενος πάντοτε.— Ὅσα δὲν δύναμαι μῆτε νὰ ἐνθυμηθῶ, μῆτε νὰ γράψω, θὰ τὰ ἐνθυμηθῇ καὶ θὰ τὰ γράψῃ ἀντ' ἐμοῦ ὁ Λουδοβίκος. Ἐκεῖνος εἶνε βλάξ, ἐγὼ δὲ πάσχω, ὥστε πιθανώτατα θὰ ὑποπέσωμεν εἰς διαφόρους ἀνοησίας. Πόσον εἶνε ταπεινωτικὸν τοῦτο!

Μοὶ ἐπιβάλλουσι νὰ ἐνθυμηθῶ τὰς χρονολογίας. Δίκαιε Θεέ. Πρώτην φορὰν ἐπὶ τῆς ζωῆς μου ὑποβάλλομαι εἰς τοιοῦτον κόπον. Πῶς περιέπεσα εἰς τοῦτο ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ;

Ἀπύθωνα πολλὰς ἐρωτήσεις εἰς τὸν Λουδοβίκον, ἐνοησα δὲ ὅτι δὲν εἶνε τοσοῦτον βλάξ, ὅσον τὸν ἐνόμιζον μέχρι τοῦδε. Ἐνθυμεῖται τὴν χρονολογίαν συμβάντος τινὸς μὴ σφάλων εἰμὴ μίαν ἢ δύο ἐβδομάδας τὸ πολὺ ἐνθυμοῦμαι δὲ καὶ ἐγὼ τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου. Λοιπὸν ἡ χρονολογία εἶνε περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου ἢ ἀρχῆς Ἰουλίου ὅσον δὲ διὰ τὸ ὄνομα ὅπερ κατ' ἐμὲ εἶνε ἀξιοσημειώτως χυδαῖον— ὠνομάζετο Φάνη.

Περὶ τὰ τέλη λοιπὸν τοῦ Ἰουνίου ἢ ἀρχῆς Ἰουλίου ἤμην, κατὰ τὴν συνήθειάν μου, ἐξηπλωμένος ἐν μέσῳ διαφόρων ἀντικειμένων τεχνικῶν, ἅτινα συνήθροισα περὶ μου διὰ ν' ἀναπτύξω, εἰ δυνατόν, τὴν καλαισθησίαν τῶν βαρβάρων γειτόνων μου. Εἶχον θέσει ὑπὸ τὴν ὄψιν μου τὰς φωτογραφίας τῶν εἰκόνων μου καὶ τῶν χαλκογραφιῶν μου, τὰς ὁποίας προτίθεμαι κατ' αὐτὰς νὰ προσφέρω εἰς τὸ Ἰνστιτούτον Κάρλιολ— τί ἀποτρόπαιον μέρος!— χάριν βελτιώσεως τῆς καλαισθησίας τῶν ἐταίρων αὐτοῦ, οἵτινες ἀπὸ τοῦ πρώτου τοῦ τελευταίου εἶνε Γότθοι καὶ Βάνδαλοι. Ἡδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐλευθερίως τις κύριος σκοπῶν νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς συμπατριώτας του πραγματικόν τι ἐθνικὸν δῶρον θὰ ὑπεβλάστω ἀσπλάγχνως εἰς μυριάς ἐνοχλήσεις διὰ τὰς ἰδιωτικὰς αὐτοῦ στενοχωρίας καὶ τὰς οἰκογενειακὰς ὑποθέσεις του. Ἀλλὰ τοῦτο καθόσον ἀφορᾷ εἰς ἐμὲ εἶνε ἐντελής πλάνη.

Ἡμην λοιπὸν ἐξηπλωμένος ἐν μέσῳ τῶν καλλιτεχνικῶν μου θησαυρῶν, μὴ ἐπιθυμῶν ἄλλο τι ἢ νὰ διέλθω ἡσύχως μίαν πρωίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἡσυχία αὐτῆ μοι

ἦτο ἀναγκαστικά, ἔπρεπε φυσικῶς νὰ περιμένω τὸν Λουδοβίκον, ὅστις, πράγματι, εἰσέβαλεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου. Ἦτο ὅλως φυσικὸν νὰ τὸν ἐρωτήσω ὑπὸ τίνος σατανικῆς ιδιοτροπίας ὠθοῦμενος ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα. Σπανίως μοι συμβαίνει νὰ ὑβρίσω, εἶνε τὸσον χυδαία ἡ ἔξις αὕτη, ἀλλ' ὅταν ὁ Λουδοβίκος μοι ἀπήντησε διὰ μορφασμοῦ, νομίζω ὅτι ἠδυνάμην ἀπλούστατα νὰ τὸν στείλω εἰς τὸν διάβολον διὰ τὴν αὐθάδειάν του. Τοῦτο δὲ καὶ ἔκαμα.

Ἡ τραχεῖα αὕτη συμπεριφορά, παρετήρησα ὅτι ἐπαναφέρει πάντοτε εἰς ἐκυτούς, ἐκείνους οἵτινες ἴστανται ἐπὶ τῶν κάτω βαθμίδων τῆς κοινωνικῆς κλίμακος. Ἐφερειν ἐπομένως καὶ τὸν Λουδοβίκον εἰς συναισθησιν τοῦ ἐαυτοῦ του, καὶ μετὰ τίνος μορφασμοῦ ἔσχε τὴν εὐγένειαν νὰ μοι ἀναγγείλῃ ὅτι νεανίς τις ἴστατο εἰς τὴν θύραν νὰ μὲ ἴδῃ, προσθέτων μὲ τὴν ἀπεχθῆ ἐκείνην φλυαρίαν, ἣτις ἰδιάζει εἰς τοὺς ὑπηρέτας μας, ὅτι ἡ νεανίς αὕτη ἐκαλεῖτο Φαννή.

— Ποία Φαννή;

— Ἡ θαλαμηπόλος, κύριε, τῆς κυρίας Κλάυδ.

— Καὶ τί ὑποθέσεις ἔχει μ' ἐμὲ ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Κλάυδ;

— Μίαν ἐπιστολὴν κύριε...

— Λάβε τὴν.

— Δὲν θέλει, κύριε, νὰ τὴν δώσῃ εἰς χεῖρας ἄλλου παρὰ εἰς τὰς ἰδικὰς σας.

— Καὶ ἐκ μέρους τίνος εἶνε ἡ ἐπιστολὴ αὕτη;

— Ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Χάλκομ, κύριε.

Ἄμα ἤκουσα τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Χάλκομ, ἐνέδωκα. Συνείδησα νὰ ὑπόχωρῶ πάντοτε εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομ. Ἡ πείρα μοι ἀπέδειξε, ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἀποφεύγω θορύβους. Ὑπεχώρησα λοιπὸν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ. Ἀγαπητὴ Μαριάννα!

— Ἄς εἰσέλθῃ ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Κλάυδ, Λουδοβίκε. . . ἀλλὰ, μίαν στιγμὴν, τὰ ὑποδήματά της τρίζουσι;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη μοι ἐπεβάλλετο, διότι τὰ ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα τρίζουσι, μὲ ταραττοῦν ὅλην ἔπειτα τὴν ἡμέραν. Ἀπεφάσισα μὲν νὰ δεχθῶ τὴν νεανίδα, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τραχηθῶ διὰ τοῦ τριγμοῦ τῶν ὑποδημάτων της κάθε πρᾶγμα ἔχει τὰ ὄριά του, ἐπομένως καὶ ἡ ὑπομονὴ μου.

Ὁ Λουδοβίκος μ' ἐβεβαίωσε θετικώτατα ὅτι ἠδυνάμην νὰ εἶμαι ἡσυχος περὶ τῶν ἐν λόγῳ ὑποδημάτων. Ἐκαμα νεῦμά τι διὰ τῆς χειρός. Ἡ νεανίς εἰσηλθεν. Εἶνε ἀναγκαῖον νὰ εἴπω, ὅτι προσέειπε τὴν ἐσωτερικὴν τῆς στενοχωρίαν, κλείουσα τὸ στόμα καὶ ἀναπνεύουσα ἰσχυρῶς διὰ τῆς βίνος; Διὰ τοὺς σπουδασάντας τὴν γυναικειάν φύσιν, ἐν ταῖς κατωτέραις τάξεσι τῆς κοινωνίας, ἡ παρατήρησις αὕτη εἶνε βεβαίως περιττή.

Θὰ μοι ἐπιτραπῇ νὰ ποδώσω δικαιοσύνην εἰς τὴν κόρην ταύτην. Τὰ ὑποδήματά της δὲν ἔτριζαν. Ἀλλὰ διὰ τὸ ὅλαι αἰ νεανίδες τῆς αὐτῆς τάξεως νὰ ἰδρῶνῶσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς τὰς χεῖρας;

καὶ διὰ τὴν πρόσωπά των φέρουσι πλαστικὴν ἀτέλειαν εἰς τὴν γωνίαν ἀκριβῶς τῶν βλεφάρων; Δὲν εἶμαι πολὺ δυνατὸς διὰ νὰ σκεφθῶ ἐμβριθῶς περὶ οἰουδήποτε ἀντικειμένου. Ἀλλὰ ποιῶμαι ἐκκλησι εἰς τοὺς ἐξ επαγγέλματος ἀρμοδίους. Διὰ τὴν δὲν ὑπάρχει διαφορὰ τίς εἰς τὸ εἶδος τῶν νεανίδων.

— Ἐχετε δι' ἐμὲ ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος Χάλκομ; Θέσατέ τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης, σας παρακαλῶ, καὶ μὴ ἀνατρέψητε τίποτε. Πῶς ἔχει ἡ δεσποινὶς Χάλκομ;

— Πολὺ καλὰ. Σας εὐχαριστῶ, κύριε.

— Καὶ ἡ κυρία Κλάυδ;

Οὐδεμίαν ἀπάντησις μοι ἐδόθη. Τὸ πρόσωπον τῆς νεανίδος ἔμεινε πλέον ἢ ἄλλοτε ἐκστατικὸν καὶ, ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, νομίζω ὅτι ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Εἶδα τοῦλάχιστον ὑγρὸν τι πέριξ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἦσαν δάκρυα ἢ ἰδρῶς; Ὁ Λουδοβίκος — τὸν ὁποῖον συνεβουλεύθη ἡδὴ — κλίνει νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦσαν δάκρυα. Εἶνε καὶ οὗτος ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως μὲ ἐκείνην καὶ ἐπομένως γνωρίζει καλλιτέρον ἐμοῦ. Ἄς συμφωνήσωμεν ὅτι ἦσαν δάκρυα. Τότε μόνον δὲν ἀποστρέφομαι τὰ δάκρυα, ὅταν ἡ φιλόκαλος τῆς τέχνης μέθοδος κατορθοῖ νάφαιρῃ ἀπ' αὐτῶν πᾶσαν τρὸς τὴν φύσιν ὁμοιότητα. Ἄλλως ἔχω νὰ διατυπώσω κατ' αὐτῶν ῥητὰς κατηγορίας. Ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἔποψιν ἀποτελοῦσιν ἀπλῶς καὶ καθαρῶς ἐκείνο, ὅπερ καλοῦσιν ἔκκρισιν. Ἀλλὰ, ἐὰν δύναμαι νὰ ἐνοήσω ὅτι ἔκκρισις τίς εἶνε καλὴ ἢ κακὴ εἰς τὴν ὑγείαν, μοι εἶνε ἀδύνατον ὅμως νὰ μαντεύσω τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ δύναται νὰ ἔχῃ αὕτη ἐν τῇ τάξει τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν. Αἱ προλήψεις μου αὗται ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἴσως προήλθον ἐκ τοῦ ὅτι αἱ ἰδικαὶ μου ἔκκρισις γίνονται κακῶς. Ἀλλὰ τοῦτο ὀλίγον ἐνδιαφέρει. Εἰς τὴν περιστασιν ταύτην προσηνέχθη ἐν πάσῃ λεπτότητι καὶ εὐαισθησίᾳ. Ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπον εἰς τὸν Λουδοβίκον.

— Προσπάθησε νὰ γνωρίσῃς ἀκριβῶς τί θέλει νὰ εἴπῃ.

Ὁ Λουδοβίκος προσεπάθησε νὰ ἐνοήσῃ καὶ ἡ νεανίς προσεπάθησε νὰ ἐξηγηθῇ. Δὲν κατώρθωσαν ὅμως ἢ νὰ περιπλεχθῶσιν εἰς βαθμὸν, ὡστε ἡ εὐγνωμοσύνη μὲ ὑποχρῶσιν νὰ τὸ ὁμολογήσω — νὰ μοι προσενηύσωσιν ἀληθῆ διασκεδάσιν. Θὰ τοὺς ἀποπέμψω, ἐσκέφθη, ὅταν θὰ αἰσθανθῶ ἐμυτὸν διαθεθεμένον πρὸς λύπην.

Ἀνεκοίνωσα εἰς τὸν Λουδοβίκον τὴν καλὴν ταύτην ἰδέαν. Πρᾶγμα παράδοξον! Ἐφάνη πως ταραχθεὶς ἐκ τούτου. Ὁ δυστυχὴς! Βεβαίωτατα δὲν περιμένει τίς νὰ ἐπαναλάβῃ ἔστω καὶ εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν τοῦ Ἐλβετοῦ ὑπηρέτου μου τὴν ἐξήγησιν, ἣν ἔδιδε περὶ τῶν δακρύων τῆς ἡ θαλαμηπόλος τῆς ἀνεψίας μου. Τοῦτο θὰ ἦτο προδήλως ἀδύνατον. Ἴσως ὅμως θὰ κατορθώσω νὰ ἐκθέσω τὰς ἐντυπώσεις μου καὶ τὰ αἰσθηματά μου. Τοῦτο δὲν ἀρκεῖ ἄρα γε; Πρὸς Θεοῦ ἃς ἀπαντήσωσιν καταφατικῶς ἐπὶ τούτου!

Ἡ κόρην αὕτη, ἤρχισε, νομίζω, νὰ μοι λέ-

γῇ ὁ Λουδοβίκος, ὅτι κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου τῆς εἶχε ἀποχωρήσει τῆς παρὰ τῇ κυρίᾳ ὑπηρεσίας της. — Παρατηρήσατε ἐν παροῦσιν τὴν παραδόξον ἀνακολουθίαν τῆς νεανίδος. Εἰς τί ἔπαισα ἐγώ, ἐὰν αὕτη ἔχασε τὴν θέσιν της; — Μετὰ τὴν ἀποπομπὴν τῆς μετέβη νὰ κοιμηθῇ εἰς ξενῶνά τινα — Ἐγὼ δὲν εἶμαι ξενοδόχος, ὥστε πρὸς τί μοι ἀνέφερε τὴν λεπτομέρειαν ταύτην; — Μεταξὺ τῆς ἑκατὶ ἑπτάρας ἡ δεσποινὶς Χάλκομ μετέβη νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ ἐγχειρίσασα συγχρόνως αὐτῇ δύο ἐπιστολάς, ἐξ ὧν τὴν μίαν δι' ἐμὲ καὶ τὴν ἑτέραν δι' εὐπατρίδην τινα τοῦ Λονδίνου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐπατρίδης τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸν διάβολον λοιπὸν καὶ ὁ εὐπατρίδης οὗτος! — Μετὰ πολλῆς προσοχῆς εἶχε θέσει τὰς ἐπιστολάς ἐντὸς τοῦ στηθοδέσμου της — ἀλλὰ τί μ' ἐνδιαφέρει ὁ στηθοδέσμος της; Ἄμα ἀναχωρησάσης τῆς δεσποινίδος Χάλκομ, περιέπεσεν εἰς τὸσάυτην λύπην, ὡστε μῆτε νὰ φάγῃ μῆτε νὰ πῆγῃ τὴν ἡδονήν, πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ κατακληθῇ καὶ τότε, δηλαδὴ κατὰ τὴν θ' ὥραν, μόλις ἐσκέφθη ὅτι ἐν κύπελλον τειοῦ θὰ τὴν ἡγαρίσται. — Κατὰ τί εὐθύνομαι ἐγὼ διὰ τὰς χυδαίας ταύτας διακυμάνσεις — αἰτινες, ἀρχομέναι διὰ μεγάλης ἀπελπισίας καταλήγουσιν εἰς ἐν κύπελλον τειοῦ; Εἶχε θέσει ἐπὶ τοῦ πυρὸς τὴν τειοδόχην — ἀναφέρω αὐτολεξεί τὴν διήγησιν τοῦ Λουδοβίκου, ὅστις ἀξιοῖ ὅτι γνωρίζει τί σημαίνει ἡ λέξις αὕτη, ἔτοιμος νὰ τὴν ἐρμηνεύσῃ, ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν ἀποκρούω τὸ σχόλιον τοῦτο. — Εἶχε λοιπὸν θέσει ἐπὶ τοῦ πυρὸς τὴν τειοδόχην, ὅπότε ἦνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἡ δυστυχὴς κόρην ἔμεινε διακεκομμένη — καὶ ἄλλη μία λέξις της, ὅλως ἀκατάληπτος τὸσον εἰς τὸν Λουδοβίκον, ὅσον καὶ εἰς ἐμὲ — διὰ τῆς ἐμφάνισεως εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενῶνος τῆς κυρίας κομῆσης. Ἡ ἀτυχὴς αὕτη ἀγαπητὴ ἀδελφὴ μου εἶνε γυνὴ ὀχληροτάτη ὑπανδρευθεῖσα ἄλλοτε ἕνα κἀποῖον ξένον. Ἐν συντόμῳ, ἡ θύρα ἀνοίγεται, ἡ κυρία κόμησα ἐμφανίζεται εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ δὲ νεανίς μένει παραζαλισμένη. Περιπτώσεις τὰ μάλιστα ἀξιοσημεῖται!

Πρὶν προῶ πραιτέρω εἶμαι ἡναγκασμένος ν' ἀναπαυθῶ ὀλίγον. Ἀφοῦ μείνω ἐπὶ τινα λεπτὰ ἐξηπλωμένος ἔχων κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀφοῦ ὁ Λουδοβίκος ἐπιτρέψῃ δι' ὕδατος Κολωνίας τοὺς ἀλγούοντας κροτάφους μου, ὅπως δυναθῶ νὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ κυρία κόμησα . . .

Ὅχι! Δύναμαι πολὺ καλὰ νὰ ἐξακολουθήσω, ἀλλ' ὄχι καθήμενος. Θὰ ἐξαπλώθῃ πάλιν καὶ θὰ ὑπαγορεύω. Ὁ Λουδοβίκος ἔχει φρικώδη προφοράν, ἀλλὰ γνωρίζει τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν γράφει ὁπωσούν ὀρθῶς.

Ἡ κυρία κόμησα ἐξήγησε τὴν ἀπρόοπτον εἰς τὸν ξενῶνα ἐμφάνισιν της, λέγουσα τῇ Φαννῇ ὅτι ἤρχετο κομίζουσα εἰς αὐτὴν παραγγελίας τινὰς λησμονηθείσας, ἐπειδὴ ἐβιάζετο, ὑπὸ τῆς κυρίας Χάλκομ. Ἡ νεανίς περιέμενε μετὰ τίνος ἀνησυχίας, νὰ τῇ ἀνακοινωθῶσιν αἱ παραγγελίαι αὗται, ἀλλ' ἡ κόμησα ἐφάνετο ὀλίγην ἔχουσα διαθέσιν νὰ πραγματευθῇ τὸ θέμα τοῦτο

—τοῦτο πολὺ ὁμοιάζει πρὸς τοὺς ἀνιαροὺς τρόπους τῆς ἀδελφῆς μου—πρὶν ἢ Φανὴν πῆν τὸ τέτιόν της. Ὡς πρὸς τοῦτο ἡ κυρία κόρη σὰ ἐδειξεν ἀγαθότητα καὶ ἐκπληκτικὴν διάκρισιν—ἰδοὺ ἐν παραδείγματι, ὅτι δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου. «Εἶμαι βεβαία, κόρη μου, εἶπεν, ὅτι εἶνε μεγάλη ἀνάγκη νὰ πῆτε κάτι. Αἱ παραγγελίαι δύνανται καλλίτερον νὰ περιμένουν ἢ σεῖς. Ἐμπρός. Ἐὰν τοῦτο σὲς ἀναγκαιοῖ ἀπολύτως διὰ νὰ κάμετε διαθεσίαν, ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ θὰ παρασκευάσω τὸ τέτιον. Θὰ πῶ μάλιστα καὶ ἐν κύπελλον. Τοιαῦτα ἦσαν νομίζω, αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας ἡ νεανίς εἰς κατάστασιν ἀξιοσημειώτου ἐρεθισμοῦ διατελοῦσα ἐπανελάμβανε ὡς ἴδθην ῥηθείσης ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς μου. Ὅπως δὲ ποτε ἡ κόρη σὰ ἐπέμενε νὰ παρασκευάσῃ τὸ τέτιον, ἔπειτα δ' ἔλαβε τὸ κύπελλον της, ἀναγκάζουσα συγχρόνως καὶ τὴν νεανίδα νὰ πῆν τὸ ἰδικόν της. Ἡ Φανὴ ἔπιε τὸ τέτιον, ἔπειτα κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς διήγησιν ἀέρωτασε τὴν ἐκτακτον ταύτην εὐκαιρίαν ἀπολέσασα ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις της πρῶτην ἤδη φοράν ἐπὶ τῆς ζωῆς της». Εἶνε αὐταὶ αἱ λέξεις της, ἃς ἀναφέρω. Ὁ Λουδοβίκος νομίζει ὅτι συνωδύθησαν ὑπὸ νέας ἐκκρίσεως δακρύων, ἀφθονωτέρας τῶν πρῶτων. Τὸ ἐπ' ἐμοί, οὐδὲν δύναμαι νὰ εἶπω. Ὁ κόπος, εἰς ὃν ὁ πεθαλλὸς διὰ ν' ἀκούσω, εἶχεν ἀπορροφήσει ὅλας τὰς διαθεσίμους διανοητικὰς μου δυνάμεις καὶ φυσικῶς ἐπανεκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

[Ἐκταὶ συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἄρα προηγουμένου φύλλον].

I

Τίνι τρόπῳ ὁ Βουσύ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀναζήτησιν τοῦ ὄνειρου του, πεπεισμένος ὅτι ἦτο πραγματικότης.

Ὁ Βουσύ καὶ ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού εἶχον ἀπέλθει τῶν ἀνακτόρων, ἀμφοτέρωι σκεπτικοί· ὁ μὲν δοῦξ, διότι ἐφοβεῖτο τὰς συνεπειὰς τῆς σθεναρῆς στάσεώς του, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν, οὕτως εἰπεῖν, βιασθῆ ὑπὸ τοῦ Βουσύ, οὗτος δὲ διότι τὰ γεγονότα τῆς προτεραίας νυκτὸς ἀπησχόλουν αὐτὸν ὑπὲρ πᾶν ἕτερον γεγονός.

Μετὰ διαφόρους σκέψεις, ὁ Βουσύ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδοθῆ εἰς ἐρεῦνας, ἵνα βεβαιωθῆ περὶ τῆς πραγματικότητος ὧσων εἶδεν, οὕτως εἰπεῖν, ἐν ἐνουπνίῳ. Ἀλλὰ, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου, εἶπε κατ' ἐαυτὸν, ὅτι ὤφειλε, κατὰ πρῶτον, νὰ περιβληθῆ ἐνδύματα μᾶλλον ἀρμόζοντα εἰς νυκτερινὸν ἰχνηλάτην καὶ ἀκολούθως νὰ πορευθῆ εἰς τὰ περὶ τὴν Βασιτίλλην μέρη.

Συνεπεία, λοιπόν, τῆς ἡκιστα συνετῆς ἀποφάσεως ταύτης δι' ἄνθρωπον, ὅστις, ἀφοῦ μικροῦ ἐδέησε νὰ πᾶσῃ τὴν προτεραιάν θῆμα ἀποπειρᾶς δολοφονίας εἰς ὠρισμένον μέρος, μεταβάλλει τὴν ἐπιούσαν καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὁ Βουσύ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του,

προσέδρασε ἰσχυρῶς τὸν ἐπὶ τῆς πληγῆς του ἐπίδεσμον, ὑπεδύθη μακρὰ καὶ μέγρι τοῦ μέσου τῶν μηρῶν ἀνερχόμενα ὑποδήματα, ἔλαβε τὸ στερεώτερον τῶν ξιφῶν του, περιεβλήθη διὰ τοῦ μανδύου του καὶ ἐπέδη τοῦ φορείου του.

Ἀφικόμενος δὲ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς Σικελίας καὶ διατάξας τοὺς θεράποντάς του νὰ σταματήσωσι καὶ νὰ περιμείνωσιν αὐτόν, ἀπέδη τοῦ φορείου καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν πλατεῖαν τῆς Βασιτίλλης, διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Ἦτο περίπου ὥρα ἐνάτη τῆς ἑσπέρας· τὸ ἀνκλιτικὸν εἶχε σημάζει καὶ αἱ ὀδοὶ τῶν Παρισίων ἤρημοῦντο. Χάρις εἰς τὴν τῆξιν τοῦ πάγου, τὴν ὁποίαν ὀλίγος ἥλιος καὶ πῶς θερμότερα ἀτμόσφαιρα εἶχον ἐπενέγκει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, τὰ ἔλη πεπηγότος ὕδατος καὶ οἱ λάκκοι τῶν λιμναζόντων ὑδάτων καθίστων τὴν πλατεῖαν τῆς Βασιτίλλης πεδίον πλήρες λιμῶν καὶ βόθρων.

Ὁ Βουσύ ἐξήτασε τὰ περίχωρα ἀνεζήτησε τὸ μέρος, ὅπου ὁ ἵππος του ἔπεσε, καὶ ἐπίστευσε, ὅτι ἀνεῦρεν αὐτό· ἐπανελάβε τὰς αὐτὰς ἐπιθετικὰς καὶ ἀμυντικὰς κινήσεις, τὰς ὁποίας ἐνεθυμείτο, ὅτι εἶχε ποιήσει· ὑπεχώρησε μέχρι τοῦ τοίχου καὶ ἐξήτασε πᾶσαν θύραν, ὅπως ἀνεύρη τὴν γωνίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε στηριχθῆ καὶ τὴν θυρίδα, διὰ τῆς ὁποίας εἶχε παρατηρήσει τὸν Κουέλον. Ἀπασαί ὅμως αἱ θύραι εἶχον γωνίαν καὶ θυρίδα.

— Διαβολὴ! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Βουσύ μετὰ πείσματος.

Μόλις εἶχε προφέρει τὴν λέξιν ταύτην, ὁ Βουσύ διέκρινεν ὠχρὸν καὶ ὑποτρεμὸν φῶς, τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζεν, ἀντικαταπτριζόμενον εἰς τοὺς πλήρεις ὕδατος λάκκους, ὡς φανὸς εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ φῶς ἐκεῖνο προῦχώρει πρὸς αὐτὸν βραδέως, σταματῶν ἐνίοτε, διευθυνόμενον ὅτε μὲν δεξιᾶ, ὅτε δ' ἀριστερᾶ, ἄλλοτε δονούμενον καὶ χορευόν ὡς φῶς μετεώρου, καὶ εἶτα ἀναλαμβάνον τὴν ὀμαλὴν πορείαν του.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἡ πλατεῖα τῆς Βασιτίλλης εἶνε παράδοξος πλατεῖα, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἃς περιμείνωμεν.

Ἴνα δὲ περιμείνη ἀνετώτερον, ὁ Βουσύ περιετυλίχθη διὰ τοῦ μανδύου του καὶ ἐκρύβη εἰς τὴν γωνίαν θύρας. Ἡ νύξ ἦτο λίαν σκοτεινὴ, ὥς δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ εἰς ἀπόστασιν τεσσαρῶν βημάτων.

Ὁ φανὸς ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῆ μετὰ τῶν παραδοξοτέρων ἐλιγμῶν. Ὁ Βουσύ ὅμως δὲν ἦτο δεισιδαίμων, ἐπομένως ἐπίστη, ὅτι δὲν ἦτό τι τῶν περιπλανωμένων φώτων, τὰ ὁποῖα τοσοῦτον ἐφύβιζον, κατὰ τὸν μεσαῖωνα, τοὺς περιηγητάς, ἀλλ' ὅτι ἦτο ἀπλῶς φανὸς, κρατούμενος ὑπὸ χειρὸς, προσκεκολλημένης εἰς σῶμα ἀνθρώπου.

Τῷ ὄντι, μετὰ τινων δευτερολέπτων προσδοκίαν, ἡ κρίσις αὐτοῦ ἐπληθύνετο. Ὁ Βουσύ, εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων, διέκρινε μέλαιναν μορφήν, ὑψηλὴν καὶ ἰσχνὴν ὡς πάσσαλον, ἥτις, μι-

κρὸν καὶ κατ' ὀλίγον, προσέλαβε τὸ σχῆμα ζῶντος ὄντος, κρατοῦντος φανὸν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ὅτε μὲν προτεινομένης ἐμπρὸς ἢ πλαγίως, ὅτε δὲ ἀκινήτου τηρουμένης κατὰ μήκος τοῦ σώματος. Ὁ ζῶν οὗτος ἄνθρωπος ἐφαίνετο, τὸ γε νῦν ἔχον, ὡς ἀνήκων εἰς τὸ ἀξιοτίμον σωματεῖον τῶν μεθύσων, διότι εἰς μόνην τὴν μέτην θὰ ἠδύνατό τις ν' ἀποδώσῃ τοὺς παραδόξους ἐλιγμούς του καὶ τὸ εἶδος τῆς φιλοσοφίας, μετὰ τῆς ὁποίας ἐβύθιζε τοὺς ποδάς του εἰς τοὺς λάκκους τοῦ ὕδατος καὶ τοὺς βόθρους τοῦ βορβορου.

Μάλιστα ἀπαξ συνέβη αὐτῷ νὰ ὀλισθήσῃ ἐπὶ στρώματος μὴ τετηκότος πάγου, ὑπόκωφος δ' ἀπήχησις μετ' ἀκουσίου κινήματος τοῦ φανοῦ, ὅστις ἐφάνη ὡς περὶν κατὰ γῆς, ὑπέδειξε τῷ Βουσύ, ὅτι ὁ νυκτερινὸς διαβάτης, μὴ ἰστάμενος ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν ποδῶν του, εἶχεν ἀναζητήσει ἐδραϊότερον κέντρον βαρύτητος.

Ὁ Βουσύ ἔκτοτε εἶχεν ἀρχίσει νὰ αἰσθάνηται τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ σεβασμοῦ, τὸ ὁποῖον οἱ γενναῖοι ἄνδρες αἰσθάνονται πρὸς τοὺς βραδύναντας μεθύσους, ἠτοιμάζετο δὲ νὰ παράσχῃ βοήθειαν εἰς τὸν λάτρην τοῦ Βάχχου, ὅτε εἶδε τὸν φανὸν ἀνεγεθέντα μετὰ ταχύτητος, ἐνδεικνυούσης παρὰ τῷ χειριζομένῳ αὐτὸν τόσον κακῶς πολλῶ μείζονα στερεότητα ἢ ὅσην θὰ ἐπίστευέ τις, βασιζόμενος εἰς μόνὰ τὰ φαινόμενα.

— Ἐμπρός, ἐπιθύρσει ὁ Βουσύ, μίᾳ ἐτι συνάντησις, ὡς φαίνεται.

Ὁ φανὸς προσέβη κατὰ δέκα εἰσέτι βήματα, τότε δ' ὁ Βουσύ διέκρινεν, ὅτι ὁ κρατῶν αὐτὸν ἔφερε, παραδόξως, δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἴδοὺ ἔκτακτος ἰδέα, εἶπε, νὰ παίξῃ τὴν τυφλομυίαν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τοιοῦτον καιρὸν καὶ ἐπὶ τοιοῦτου ἐδάφους. Μήπως, κατὰ τύχην, ἀρχίζω νὰ ὄνειρεύωμαι πάλιν;

Ὁ Βουσύ περιέμεινε εἰσέτι καὶ ὁ φέρων τὸν φανὸν προῦχώρησεν ἕτερα ἐξ βήματα.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἀλλὰ, νομίζω, ὅτι μονολογεῖ. Δὲν εἶναι μεθύσος ἢ παράφρων, ἀλλὰ θὰ εἶνε μαθηματικὸς τις, ὅστις ἀναζητεῖ τὴν λύσιν προβλήματος.

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις ὑπεγορεύθησαν εἰς τὸν παρατηρητὴν ὑπὸ τῶν τελευταίων λέξεων, τὰς ὁποίας προέφερον ὁ φέρων τὸν φανὸν καὶ τὰς ὁποίας ὁ Βουσύ ἤκουσε.

— Τετρακόσια ὀγδοήκοντα ὀκτώ, τετρακόσια ὀγδοήκοντα ἐννέκ, τετρακόσια ἐννεήκοντα, ἐπιθύρσει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν φανὸν· θὰ εἶνε ἐδῶ πλησίον.

Τότε τὸ μυστηριώδες πρόσωπον, ἀποβαλὸν, διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, τὸ κάλυμμα τῶν ὀφθαλμῶν του, εὐρεθὲν δὲ ἐγγὺς οἰκίας, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐξήτασεν ἐπιμελῶς.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν εἶνε αὐτή.

Θεὸς δ' ἐκ νέου τὰ κάλυμμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπανελάβε τὴν πορείαν του, ἐξακολουθήσας τὴν ἀριθμησιν.

— Τετρακόσια ἑννεήκοντα ἓν, ἑννεήκοντα δύο, ἑννεήκοντα τρία, τετρακόσια ἑννεήκοντα τέσσαρα ἀρχίζω ν' ἀνυπομονῶ, εἶπεν.

Ἰψώσας δ' ἐκ νέου τὸ κάλυμμα τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ πλησιάζας εἰς θύραν πλησίον ἐκείνης, πρὸ τῆς ὁποίας ἴστατο ὁ Βουσύ, ἐξήτασεν αὐτὴν μεθ' ὅσης καὶ τὴν πρώτην ἐπιμελείας.

— Αἶ, εἶπεν, ἴσως εἶνε αὐτὴ ὄχι, ναί, ναί καὶ ὄχι· αὐταὶ αἱ διαβολόθυραι εἶνε ὅλαι ὅμοια.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἐδική μου σκέψις, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ· ἀρχίζω νὰ σχηματίζω καλὴν γνώμην διὰ τὸν μαθηματικόν.

Οὗτος ἐκάλυψε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ ἐπανελάθε τὸν δρόμον του.

— Τετρακόσια ἑννεήκοντα πέντε, ἑννεήκοντα ἕξ, ἑννεήκοντα ἑπτὰ, ἑννεήκοντα ὀκτώ, τετρακόσια ἑννεήκοντα ἑννέα... Ἐὰν ὑπάρχη θύρα τις ἐνώπιόν μου, αὐτὴ θὰ εἶνε.

Τῷ ὄντι δ' ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἡ θύρα, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ Βουσύ ἔμενε κεκρυμμένος, ἐπομένως, ὅτε ὁ ὑποτιθέμενος μαθηματικὸς ἀπέβηκε τὸ κάλυμμα τῶν ὀφθαλμῶν του, εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν Βουσύ.

— Καὶ λοιπόν! εἶπεν ὁ Βουσύ.

— ὦ! ἀνεφώνησεν ὁ μαθηματικὸς, ὑποχωρήσας καθ' ἓν βῆμα.

— Καλέ! εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Δὲν εἶνε δυνατὸν, ἀνέκραζεν ὁ ἄγνωστος.

— Οὕτως ἔχει, ἀλλὰ μόνον εἶνε παράδοξον. Δὲν εἴθε ὑμεῖς ὁ ἰατρός;

— Καὶ ὑμεῖς ὁ εὐπατρίδης;

— Ἀκριβῶς.

— Ἰησοῦ Χριστέ! ὁποία σύμπτωσις!

— Ὁ ἰατρός, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, ὅστις ἐθεραπεύσατε ἓνα εὐγενῆ, τετρατυσιμένον εἰς τὴν δεξιάν...

— Πλευράν.

— Σεῖς εἴθε σὰς ἀνεγνώρισα ἀμέσως· ὑμεῖς εἴθε, ὅστις ἔχετε τὴν χεῖρα τόσο ἐλαφράν καὶ ἐπιτηδεῖαν.

— Ἄ! κύριε, δὲν προσεδόκων νὰ εὔρω ὑμᾶς ἐνταῦθα.

— Τί ἐζητεῖτε;

— Τὴν οἰκίαν.

— Λοιπόν, δὲν γνωρίζετε αὐτήν;

— Πῶς θέλετε νὰ γινώσκω αὐτήν, ἀπεκριθὴ ὁ νέος, ἀφοῦ μὲ ὠδήγησαν μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς δεδεμένους;

— Τότε ἤλθετε πραγματικῶς εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην;

— Εἰς αὐτήν ἢ ἐτέραν ἐδῶ πλησίον· δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὁποία ἦτο, ἀφοῦ ζητῶ αὐτήν.

— Τότε, δὲν ὠνειρεύθη, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Πῶς; Βεβίως δὲν ὠνειρεύθητε!

— Πρέπει νὰ σὰς εἶπω, ἀγαπητὴ φίλε, ὅτι ἐθεώρουν ἐκεῖνο τὸ γεγονός, ἔκτος τοῦ τραυματισμοῦ, ἔννοεῖτε καλῶς, ὡς ὄνειρον.

— Δὲν ἐκπλήττομαι, κύριε, εἶπεν ὁ νέος ἰατρός.

— Διατί;

— Διότι ὑπώπτευν μυστήριόν τι.

— Ναί, φίλε μου, μυστικόν, τὸ ὁποῖον

προσπαθῶ ν' ἀποκαλύψω· καὶ θὰ μὲ βοηθήσητε εἰς τοῦτο, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Λίαν εὐχαριστῶς.

[Ἐπειτα συνέχεται.]

Δ.μ.λ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Φανταστικὸν διήγημα.

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Τότε δὲ τὰ νέφη τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν Μοῖραν διεσχίσθησαν χουσοῦμενα, καὶ ὁ Ὀλάφ εἶδεν αὐτὴν προβαίνουσαν ἐν θαυμασίᾳ καλλονῇ. Ἦτο λευκίμων, καὶ οἱ εἶπε ἐπὶ τῆς ἐσθῆτός της διεσπαρμένοι ἀπαστράπτοντες πολῦτιμοι λίθοι διέχεον ἀνὰ τὸ διάστημα πάντα τῆς Ἰριδὸς τὰ χρώματα. Ἐβαδίζε βραδέως καὶ οἱ ἄγονοι βράχοι, γονιμοποιούμενοι κατὰ τὴν διάβασιν της, ἀνέδιδον ἄνθη χαιρετίζοντα αὐτήν.

— Ζητεῖς τὴν Εὐτυχίαν, τέκνον μου; εἶπε στηρίζουσα τὴν ἀβρὰν χειρᾶ της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ὀλάφ. Ἀλλ' ἡ Εὐτυχία ὅπως σύ τὴν νοεῖς εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς φύσεως, εἶνε ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεὸς εἶνε ἀδιαίρετος.

— Τὸ εἰξεύρω καὶ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα καὶ ἐγὼ τήκομαι, εἶπεν ὁ Ὀλάφ.

— Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησεν ἡ Μοῖρα, βοστρυχίζουσα μετὰ μητρικῆς στοργῆς τὴν κόμην τοῦ νέου, πᾶσα ἐλπίς περὶ ἀποκτήσεως τῆς Εὐτυχίας δὲν ἀπώλετο.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ὀλάφ ἐξήστραψαν ἐξ ἡδονῆς.

— Γινώσκεις τὴν Τρομερὰν Κοιλιάδα, τὴν βραχώδη Κοιλιάδα;

— Ναί, εἶπεν ὁ Ὀλάφ.

— Νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ ἀπόψε, τὸ μεσονύκτιον. Ἀπὸ τοῦ πρώτου βράχου τῆς εἰσόδου θὰ προχωρήσῃς μετρῶν μέχρι τοῦ δεκάτου τρίτου βράχου, πάντοτε δεξιᾶ. Πρὸ τοῦ δεκάτου τρίτου θὰ σταθῆς καὶ θὰ ἐπαναλάβῃς τρις καὶ διακεκριμένως τὸ ὄνομά σου, διότι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ ἔλθωσιν εἰς ὑποδεξιῶσίν σου εἶνε γέροντες καὶ ὀλίγον κωφοί. Θὰ σε περιμένωσι νὰ συνδειπνήσετε, καὶ ἐκεῖ πλέον θὰ γίνῃ πᾶν ὅ,τι εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ διὰ νὰ ἀποκτήσῃς τὴν Εὐτυχίαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξαντλήσωσι πάντα τὰ δυνατὰ μέσα, καὶ εἴτε ἐπιτύχῃς εἴτε ἀποτύχῃς, θὰ μ' ἐπανάγῃς πάλιν.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ὀλάφ, ἡ ζωὴ μου εἶνε εἰς χεῖράς σου.

Καὶ ἡ μὲν Μοῖρα, μειδιάσασα εὐαρέστως, ἠσπάσθη τὸν νέον ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐξηφανίσθη εἰς τὸν αἰθέρα· ὁ δὲ Ὀλάφ εὐρέθη διὰ μιᾶς ἀπὸ τῆς νυκτὸς εἰς τὴν ἡμέραν, διότι ὁ ἀνασταλεῖς ὡς ἐνθυμίσθη ἐν τῇ πορείᾳ του ἥλιος, δι' ἐνὸς ἀλματός ἐκέκδησε τὰς ἀπολεσθείσας ἐν ἀπραξίᾳ ὥρας του.

Ε'

Ἡ Τρομερὰ Κοιλιάς ἔκειτο οὐ μακρὰν τοῦ πύργου τοῦ Ὀλάφ. ὦς πάντες δὲ οἱ τόποι ἐν αἷς διατρέθουσι τὰ πνεύματα καὶ τὰ ἐξωτικά, ἦτο καὶ ἡ κοιλιάς αὕτη κατὰ

φύτος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἐξ ἀκανθωδῶν θάμνων καὶ ἔρσικων, διατεταμένη ὑπὸ τελεμάτων ζοφερῶν, ἐν αἷς ἀνεκινούντο σαλαμάνδραι καὶ βάτραχοι. Κατὰ τὴν μεσονύκτιον δὲ ταύτην ὥραν τὸ φῶς σελήνης μορφαζούσης ἐπικίεν ἐντὸς τῶν ὄγκων τῆς πυκνῆς οὐμίχλης, οὔτινες ἐχώρουν ὡς φαντάσματα ὑπεράνω τῆς εὐρείας ἐκείνης περιοχῆς, ἀναρριπίζοντες διὰ τῆς πνοῆς τῶν τὰ ἀρώματα τοῦ θύμου καὶ τοῦ ἐρύλλου. Ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς κοιλάδος ταύτης ὑψούτο σωρὸς σκοτεινὸς ἐξ ὄγκωδων λίθων, τίς οἶδε πότε ἐλθόντων ἐκεῖ καὶ πόθεν, ὃν οὐδεὶς τῶν κατοίκων ἤθελε ποτε τολμήσῃ νὰ ἐπισκεφθῇ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Παρὰ τὴν ῥίζαν τῶν βράχων τούτων εἶχεν ἔλθῃ ὁ Ὀλάφ, ὅτε οἱ ἀστέρες εἶχον ἤδη σημεῖωση τὴν δωδεκάτην ἐν τῷ καθρωτάτῳ γλαυκῷ οὐρανῷ. Πιστῶς δὲ ἀκολουθῶν τὰς ὁδηγίας τῆς προστατιδῆς τοῦ ἐβαδίζεν ἤρεμος καὶ μετρῶν τοὺς βράχους γεγωνυῖα τῇ φωνῇ... ἕνδεκα... δώδεκα... δεκάτρις, εἶπε τέλος καὶ ἐστάθη.

Τότε πνοαὶ δυσδιάκριτοι, θόρυβοι μόλις ἐπαίσθητοί, ἤχοι ἀλλόκοτοι, ἀναθυμιάσεις πύλλαπλαϊ, συγκεχυμένοι καὶ μυστηριώδεις περιστοιχίσαν τὸν νέον. Ἐπειτα δὲ ἐν τοῖς στεναγμοῖς τοῦ ἀνέμου καὶ τῆ συγκρούσει τῶν κλαδίων διέκρινας τὸν ἤχον τῶν φιλημάτων, ἀπερ' ἐδίδον οἱ ἀκανθῶδεις θάμνοι εἰς τὰς ἔρσικας, καὶ τοὺς ὄγκους, οὗς ὠμυον πρὸς ἀλλήλα τὰ δημιουργήματα τῆς φύσεως.

Ἦτό τι ἐξαιρετὸν καὶ θελκτικώτατον.

Καὶ ἤδη ἐνόμισεν ὅτι εὔρε τὸ ζητούμενον. Ἀλλὰ τὸ δῶρον τοῦτο, τὸ θεῖον σχεδὸν δῶρον τοῦ ἀκούειν τὰ πράγματα λαλοῦντα καὶ ἐκδηλοῦντα τὴν πρὸς ἀλλήλα ἀγάπην, ὑπῆρξε μιᾶς μόνης στιγμῆς ἀπόλαυσις. Ὁ εὐφραδῆς ψιθυρὸς οὐ ἤκουσεν τὰς διαφόρους σημασίας ὑπεχώρησεν ἀντικατασταθεῖς ὑπὸ τῆς σιγῆς τῆς μοναξίας. Καὶ αὐτὸς δ' ἔγινεν ἀπλούς θνητός, καὶ ἔτοιμος νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐκεῖνο, ὅπερ ἐνόμιζεν ἔτι ὅτι ἦτο ὄνειρον.

Ἰπερηφάνως δὲ ἰστάμενος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ δεκάτου τρίτου βράχου, ἀνέκραξε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ τρις: Ὀλάφ! Ὀλάφ!! Ὀλάφ!!! Τὸ ὄνομά του ἄμα ἐκφωνήθέν, μυριάκις ἐπανελάθεν ἡ λάλος ἤχώ, καὶ παρευθὺς διανοιχθέντων τῶν βράχων, ἐξῆλθε τὸ μικρὸν δαιμόνιον, ὁ θεράπων τῆς Μοῖρας. Προσεκύνησεν ἐδαφιαίως τὸν Ὀλάφ καὶ διὰ νεύματός του ἐκάλεσε νὰ το ἀκολουθήσῃ.

Ὁ δὲ νέος ἠκολούθησεν ἀδιστακτικῶς.

Κατέβη τὰς βαθμίδας μαρμαρίνης κλίμακος, ἀγούσης εἰς τὰ βάθη τοῦ ἐδάφους, καὶ μετ' οὐ πολὺ εὐρέθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ αἰθούσης εὐρυτάτης, τοσοῦτον εὐρείας, ὥστε οἱ τοίχοί της ἦσαν ἀφανεῖς, τὴν δὲ ἀδαμαντίνην αὐτῆς ὀροφὴν ὑπεβάσταζον κίονες μονόλιθοι γιγαντιαῖοι καὶ ἐκ πολυτίμου λίθου, τοπαζίου, σμαράγδου, ἀνθρακος, σαπφείρου, ὀπαλλίου, καλαΐδος. Εἰς καὶ μόνος τῶν ἀπαραιρέτων τούτων

κιδίων ἤρκει νὰ πλουτίσῃ τὴν εἰκουμένην.

Τὸ δαιμόνιον ἀνεφώνησε καὶ παρευθὺς ἐπεφάνησαν δύο ἄλλα δαιμόνια κατωτέρως τάξεως, καὶ ἔστρωσαν πρὸ τοῦ Ὀλᾶφ ἀπαλὸν καὶ χρυσοκίτρινον μεταξίνον τάπητα, ἵνα ἐπ' αὐτοῦ ἐξαπλωθῇ ὁ ξένος τῶν καὶ ἀναπαυθῇ, ὅπερ καὶ ἐποίησε, διότι ἕνεκα τοῦ δρόμου του, ὅσον σύντομος καὶ ἂν τῷ ἐφάνη, ἠσθάνετο ὅμως ἑαυτὸν καταπεποννημένον.

Καὶ ἀπεκοιμήθη.

ΣΤ'

Πόσον διήρκεσεν ὁ ὕπνος του; οὐδεὶς γινώσκει· ἀλλ' ὅμως ὅτε ἠγέροθῃ ἐκ τοῦ βαθυτάτου τούτου ὕπνου, εἶδεν ἐνώπιόν του τράπεζαν μεγαλοπρεπῶς παρεσκευασμένην, καὶ πέριξ τῆς τραπέζης καθήμενας καὶ παρατηρούσας αὐτὸν διὰ τῶν γλαυκοσχῆμων ὀφθαλμῶν τῶν πέντε γραιίας φρικώδεις, αἵτινες ἐφαίνοντο καθ' ὅλα ὡς αἱ μάγισσαι τῶν παραμυθίων. Μυρία ὅσα ἑκατοντακισμῦρια μικρὰ δαιμόνια ἔτρεχον ἀναμιξὶ παίζοντα μετὰ πελωρίων νυκτερίδων, καὶ σμήνους γυπῶν ἐν τῇ ἀπεράντῳ ἐκείνῃ αἰθούσῃ, φωτιζομένη ὑπὸ φῶτων πολὺ λαμπροτέρων τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου. Ἡ ἀδιάλειπτος δὲ ἐκείνῃ κίνησις ἐγένετο ἀθορόβως σιωπηλὴ καὶ φοβερά.

Ὁ νέος ἀνεγερθεὶς ἐστάθη ὄρθιος καὶ εἶπεν :

— Ἰδοὺ εἶμαι ἔτοιμος. Εἰξεύρετε τίς εἶμαι καὶ τί θέλω, δότε το εἰς ἐμέ.

— Δὲν ἔχεις ὑπομονήν, ἀπήντησαν σαρκαστικῶς καὶ αἱ πέντε γραιίαι. Πολλοὺς πόνους καὶ μόχθους θὰ ὑποστῆς καὶ πολλὰ ταξίδια ἐπίπονα θὰ κάμῃς. Ἐλα τώρα φάγε καὶ ὑστερὰ τα λέγομεν.

— Νὰ φάγω... μαζί σας ;

— Καὶ τί τάχα, σοὺ φαινόμεθα ἄσχημες ; δὲν μας πιάνει τὸ μάτι σου ;

Ὁ νέος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀποκριθῇ.

— Ὁμολόγησέ το.

— Ἄν εἶπω ὄχι, βεβαίως θὰ ψευθῶ. Ἀλλὰ τί μὲ μέλει ; ἐγὼ εἰξεύρω, ὅτι εἶσθε κελαί· καὶ ἡ καλοσύνη εἶνε πολὺ προτιμότερα τῆς καλλονῆς.

Ἡ εὐσταθὴς αὕτη ἀπόκρισις του ἤρесе, φαίνεται, εἰς τὰς γραιίας καὶ εἰς τὴν περὶ αὐτὰς ἀλλόκοτον ὀμήγυριν.

— Φάγε λοιπόν, εἶπον.

Ὁ νέος προὐχώρησε πρὸς τὴν τράπεζαν, καὶ παρευθὺς τὰ νυκτόβια πτηνὰ, τὰ δαιμόνια, αἱ γραιίαι, μετεμορφώθησαν εἰς σμήνος εὐμορφωτάτων νεκνίδων γλυκυτάτων τὴν ὄψιν, ἐξαιρέτου σχήματος καὶ δι' ἀνθέων κομφῶς κεκοσμημένων. Αἱ μὲν ἐκράτουν ποτήρια πλήρη ἀνθοσμίου, αἱ δὲ κομφώτατα κάνιστρα μεστὰ ὀπωρικῶν, καὶ αἱ μὲν ἐψκλλον συνοδεύουσαι τὸ ἄσμά των διὰ βρῆβιτου καὶ κιθάρας, αἱ δὲ ἐχόρευον λαμβάνουσαι στάσεις ἀβροτάτας καὶ θελκτικωτάτας. Τέλος αἱ πέντε γραιίαι μετεμορφώθησαν εἰς πέντε πλάσματα ἐξαιρετά, ὧν οἱ χαρακτήρες ὁμοιάζον πῶς πρὸς τὴν Μοῖραν. Διὰ νεύματος δὲ φιλικοῦ καὶ ἀβροῦ ἔδειξαν πρὸς τὸν νέον τὴν μᾶλλον ἐξέχουσαν ἔδραν καὶ οἱ ἐξ ἐκάθισαν περὶ τὴν τράπεζαν.

Ὁ νέος ἔφαγε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, καὶ ἀγόνους ἐρεύνας του. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν ἀπόφασιν νὰ εὕρῃ τὴν Εὐτυχίαν καὶ δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τὰς φίλας τῆς προστατίδος του.

Ζ'

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅπερ διήρκεσε πολὺ καὶ ἀπετελεῖτο ἐκ φαγητῶν κατεσκευασμένων κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν ἀρίστων ὑπερανθρώπων γαστρονόμων, ὁ νέος καὶ αἱ ξενίζουσαι αὐτὸν ἀπέμειναν μόναι, καὶ ἡ φαινόμενη μεταξὺ αὐτῶν νεωτέρα εἶπε πρὸς τὸν νέον :

« Ἐγὼ εἶμαι ἡ Μοῖρα τῆς Ἀσίας καὶ εὐπειθεστάτη καὶ πιστὴ ὑπήκουος τῆς προστατίδος σου. Εἰξεύρω, ὅτι ζητεῖς τὴν Εὐτυχίαν καὶ παντὶ σθένει θὰ συνεργήσω πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς, ἀλλ' ἄνευ τινὸς ἐλπίδος ἐπιτυχίας. Ἐλα ».

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐφάνισθη ἄρμα ἐξαισίας καὶ ἀρρήτου καλλονῆς, σπρόμενον ὑπὸ σμήνους κομφῶν μυιοτροχιλίων. Εἰσηλθὼν εἰς τὸ ἄρμα καὶ ἐκάθισαν ἐπὶ μαλακῶν προσκεφαλαίων ὁ νέος καὶ ἡ Μοῖρα. Τὸ ἄρμα ἐπέταξε ταχύτατα καὶ μετ' οὐ πολὺ, χωρὶς κἂν νὰ δυνηθῇ νὰ νοήσῃ πῶς μετηνέχθη ἀπὸ τῶν ὑπογείων χωρῶν ὑπεράνω τῶν δασῶν, μετ' οὐ πολὺ, λέγω, εἶδεν ἀντὶ τῶν ζοφερῶν τοπειῶν καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ σοβρᾶς βλαστήσεως, θέαμα γοητευτικώτατον. Μετὰ ταχύτητος ἀνυπολογίστου ὁ νέος καὶ ἡ νύμφη ὑπερβάντες τὴν Σουηδίαν καὶ τὴν Ρωσίαν εὐρέθησαν ἐν τῇ χώρᾳ, ἧτις ὑπῆρξεν ἡ κοιτίς τῆς ἀνθρωπότητος, ἐν Ἀσίᾳ.

Συνηθισμένος νὰ βλέπῃ ἀγροὺς μόνον κριθοφόρους, δάση ἐλάτης καὶ σημύδος, ἐν οἷς ἔπαιζον βέννοι μόνον καὶ ἄλλαι, ὁ νέος διέβη ὑπεράνω τῶν ἐννέα Ταχαμουλαρίων ὄρεων, ὧν ἡ κορυφὴ ταπεινώνει τὴν ὑψίστην κορυφὴν τῶν Ἰμαλαίων. Εἶδε τὸν Μονόκερον περὶ οὐ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Κτησίας ἔγραψαν καὶ συνεζήτησαν, χωρὶς ποτε νὰ τὸν ἴδωσιν. Ἐθαύμασεν ἰδὼν τὸ μυθικὸν τοῦτο ζῶον ἔχον κεφαλὴν ἐλάφου, πόδας ἐλέφαντος, οὐρὰν κάπρου, σῶμα ἵππου καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου κέρας μέλαν δύο πῆχεων τὸ μῆκος. Εἶδε τὴν Βαβυλῶνα καὶ τὴν Νινευὴ καὶ διέτριψε πᾶσας τὰς χώρας τῆς Ἀσίας καὶ συνέζησε μετὰ πάντων τῶν λαῶν αὐτῆς. Ἀνῆλθε καὶ κατῆλθε τοὺς ποταμοὺς Εὐφράτην, Τίγριν, Γάγγην καὶ πάντας τοὺς ἄλλους μεγάλους ποταμοὺς. Ἡ δὲ συνοδεύουσα αὐτὸν Μοῖρα, δεικνύουσα τὰ διάφορα ἀξιοθέατα τῆς Ἀσίας μέρη, διηγείτο καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν. Ὁ Ὀλᾶφ ἐθαύμασε τοὺς πολυτίμους λίθους, τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, τὰς φυτείας τοῦ τείου, τοῦ βάμβακος, τοῦ καφέ, τοῦ ἰνδικοῦ, τοῦ ζαχαροκάλαμου καὶ πάντα τὰ πολύτιμα ὄντως προϊόντα τῆς γονίμου ταύτης χώρας. Ἡ τίγρις, ἡ λευκοκίτις καὶ ἡ κάμηλος καὶ πάντα τὰ θηρία προσερχόμενα ἔλειχον τοὺς πόδας του. Ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του, οὐδὲν ἠψφρανε τὴν ψυχὴν του, καὶ εἶπεν εἰς τὴν Μοῖραν νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὴν Τρομερὰν Κοιλιάδα.

Η'

Μετὰ μεγίστης προθυμίας καὶ χαρᾶς ὑπεδέξαντο τὸν Ὀλᾶφ αἱ Μοῖραι καὶ τὸν προέτρεψαν νὰ διακόψῃ τὰς ἐπιμύχους

καὶ ἀγόνους ἐρεύνας του. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν ἀπόφασιν νὰ εὕρῃ τὴν Εὐτυχίαν καὶ δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τὰς φίλας τῆς προστατίδος του.

Ἀπῆλθε λοιπὸν συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ὀικεινίας. Περιῆλθε τὴν Σουμάτραν, τὴν Ἰάβαν· ὅλη ἡ Αὐστραλίη καὶ ἡ Πολυνησία παρήλασαν ἐνώπιόν του μετὰ τῶν θαυμασίων αὐτῶν κερπῶν, τῶν σκαιῶν φυλῶν των, τῶν λαμπρῶν ἰχθύων, τῶν περιεργωτάτων καὶ σπανιωτάτων ζωοφύτων, τῶν μαλακίων, τῶν δασῶν, τῶν κοραλλίων, τῶν ἠφαιστειῶν.

Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ εὗρεν ὁ Ὀλᾶφ τὸ ζητούμενον.

Ἐπανερχεται πάλιν εἰς τὴν Τρομερὰν Κοιλιάδα. Νέαι συμβουλαί, νέαι ἀντίστασις, νέαι ἀναχώρησις. Τὸν συνοδεύει ἡ Ἀφροική. Ὁ Ὀλᾶφ διατρέχει τὴν Βαρβαρίαν, τὸν Νεῖλον, ὅλην τὴν Ἀφρικήν. Κυνηγεῖ λέοντας, πάνθηρας, ἐλέφαντας, κροκοδείλους, ὄφεις μεγίστους καὶ ἰσοβόλους, κάμηλοπαρδάλεις, ἀνθῆλωπας, γαζέλλας. Θαυμάζει τὰ πελώρια φυτὰ, καὶ εὐτυχέστερος τῶν μεγίστων θαλασσοπόρων εἰσδύει ἀκινδύνως εἰς τὸ κέντρον τῆς χώρας ταύτης, ἧτις ἐπὶ πολὺ ἔτι θὰ μείνῃ ἀσπλάγγως κεκλεισμένη καὶ ἀπρόσιτος εἰς τοὺς ἐπιμύχους ἐρευνητάς.

Πᾶν ὅ,τι εἶδεν ὑπερβαίνει πᾶσας τὰς ἐφευρέσεις τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ, καὶ ὅμως οὐδ' ἐκεῖ ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ τὴν Εὐτυχίαν, διὸ τὸ τέταρτον αὐθις ἐπανερχεται εἰς τὴν Τρομερὰν Κοιλιάδα.

Ἡ Εὐρώπη ἤδη ὠδηγεῖ αὐτὸν εἰς τὸ τέταρτον μέρος τῆς γῆς, τὸ μικρότατον μὲν ἀλλὰ πλουσιώτατον καὶ τὰ μάλιστα ἀνεπτυγμένον. Περιηγήθη πᾶσας τὰς μεγάλοπάλεις, διέμεινε ἐν αὐταῖς πολὺν χρόνον καὶ πολλάκις ἡ συνοδεύουσα αὐτὸν Εὐρώπη διενόηθη ὅτι τὸ πρόβλημα ἦτο πλέον λελυμένον.

Ἀλλ' ὁ Ὀλᾶφ εἶχε, φαίνεται, ἀλλοίαν γνώμην καὶ ὁσημέραι μᾶλλον ἀπαιτητικὸς γινόμενος, θέλει νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ ἐρευνηθῇ καὶ ἄλλας χώρας.

Ὅτε δὲ ἐπανῆλθεν ὁ Ὀλᾶφ, εὗρε πᾶσας τὰς Μοῖρας συνηγμένας καὶ περιεκαθημένας ὡς ἐν συνεδρίῳ. Ἐκ δὲ τῆς στάσεως καὶ τοῦ τρόπου τῶν παρισταμένων ἐνόησεν ὅτι τελεῖται τί ἐπίσημον καὶ ἔκτακτον.

[Κατὰ τὸ γαλλικόν].

[Ἐπιτελεῖ τὸ τέλος].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Κ. Ἄντ. Σμύρνην. καὶ Κ. Χ. Κ. Ἀθήνας· Ἀκατάλληλα δυστυχῶς. — κ. Α. Κ. Κων[σταντινῶν]. Ἐλήφθησαν. — κ. Γ. Χ. Σ. φαρμ. Τρίπολιν. Ἐλήφθησαν. Σὰς γράφομεν ἰδιαιτέρως. — κ. Χ. Π. Καλάμας. Ἐλήφθησαν φῶλλα καὶ βιβλίον ἀπεστάλησαν. Τὴν ὁρ. 222 ἀπόδειξιν Σὰς. Ζητήσατε παρὰ τοῦ κ. Θ. Σοφιοπουλοῦ. — κ. Γ. Γ. Γ. Γύθειον. Εὐχαριστοῦμεν. Δὲν μᾶς ἀπηντήσατε εἰς ὅτι Σὰς γράφομεν. — κ. Α. Κ. Λευκάδα. Ἐλήφθησαν. Βιβλίον, ἀποσταλὲν, τιμᾶται ὁρ. 4,30. — κ. Ν. Ζ. Φ. Κων[σταντινῶν]. Τόμοι 2 «Ἐκλ. Μυθ.» ἐστάλησαν. Σὰς γράφομεν ἰδιαιτέρως. — κ. Κ. Γ. Παλάζιον. Τόμοι 6 «Ἐκλ. Μυθ.» καὶ «Λίκανα» ἐστάλησαν. Σὰς γράφομεν ἰδιαιτέρως. — κ. Σ. Π. Αἴγιον. 5 τόμοι «500,000,000» ἀπεστάλησαν. Σὰς γράφομεν ἰδιαιτέρως. — κ. Α. Κ. Σ. Βάλον. Ι. Α. Κάϊρον. Ἐλήφθησαν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Γ. Βάλον. «Δύο Λίκανα» ἐστάλησαν. — κ. Ν. Ιω. Ν. Λεβαδίαν. κ. Ι. Α. Ζάκυνθον, Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.